

ΕΦΘΑΣΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ Σομαλίαν ήδη Μεραρχία μελανοχιτώνων αποτελουμένη από τραυματίας Ίταλους του έξωτερικού και φοιτητάς των Πανεπιστημίων. Έπειδή ο Ράς Ντεστά έδεικνυε διαθέσεις να προχωρήση προς την διεύθυνσιν του Ντόλο και να εισβάλη εις την άποικίαν, ή Ιταλική διοίκησης απέφασκε δρᾶσιν διά δύο φαλάγγων ανερχομένων την διώρυγα Ντόρια και τὸ Ντάνα, την 2αν Ίανουαρίου. Οὕτω κατελήφθη τὸ Νεγκέλι.

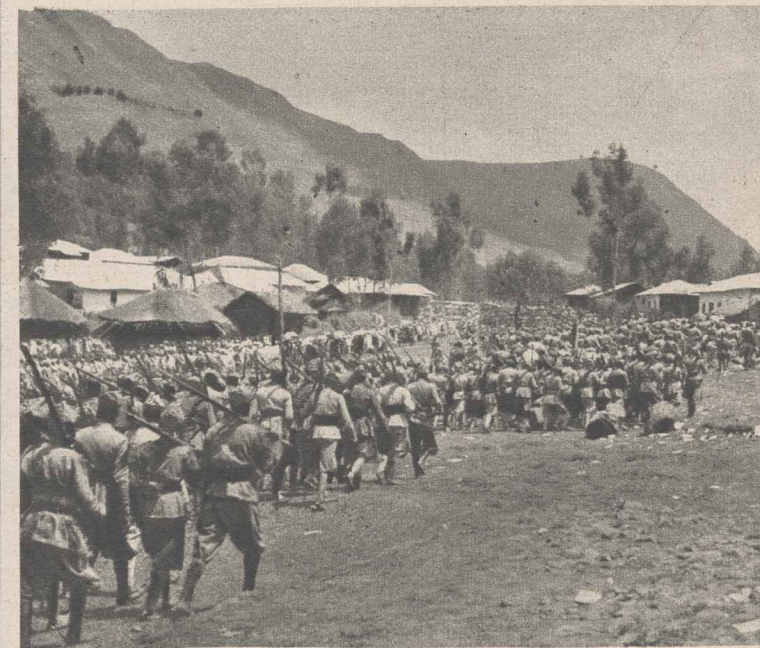
ΟΙ ΙΠΠΕΙΣ ΤΟΥ ΝΕΓΚΕΛΙ λαμβάνουν τοὺς πρώτους ἀνεφοδιασμούς. Τὸ Νεγκέλι ἀπέχει 380 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Ντόλο. «Ἡ ἐπιτευχθεῖσα νίκη — ἀναφέρει τὸ ἀνακρινθὲν — ἀπληυθέρωσε τοιουτοτρόπως ἀπὸ τὴν ἐπαχθὴ κυριαρχίαν τῶν Ἀβυσσηνῶν τοὺς Γκάλλα Μποράνα, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ὁποίων εἶχον ἤδη παραδεχθῇ τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Ίταλίας κατὰ τὴν συνολογηθεῖσαν τὸν Μάρτιον τοῦ 1896 σύμβασιν ἀπὸ τὸν Βίκτωρα Μποτεγκο».

ΑΠΟ ΤΗΣ 10 ΜΕΧΡΙ τῆς 15 Φεβρουαρίου ἔλαβε χώραν ή δρᾶσις τῆς Ἐντερτά. Κατόπιν ἀεροπορικῶν βομβαρδισμῶν ἐναντίον, τῶν ἰσχυρῶν θέσεων τοῦ Ράς Μουλουγκιέτα και ἄλλων, τὸ 1ον και 3ον Σῶμα, διοικούμενα ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Μπάστικο και οἱ μελανοχίτωνες τῆς 23 Μαρτίου, διοικούμενοι ἀπὸ τὸν Δοῦκα τῆς Πιστόιας, κατελάμβανον τὴν Ἄμπα Ἀραντάμ.

ΤΗΝ 3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ή Μεραρχία «Ἀλπίνα» και «Σαμπάουντια» προχωροῦν πρὸς τὴν Λίμνην Ἀσιάνγκι. Τὸ ἀνακρινθὲν τῆς 4ης Ἀπριλίου καθώριζεν: «Ἡ μεραρχία «Ἀλπίνα», ἀφού ἤλθεν εις ἐπαφὴν με τὸν ἐχθρόν, ἀνέτρεπε τοὺς ὑπολειφθέντας τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς... Ὅλα τὰ ἀβυσσηνιακὰ στρατεύματα, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Νεγκούς, εὐρίσκονται εις ἀπέλπιδα φυγὴν πρὸς νότον.

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ. Τὰ στρατεύματα τοῦ Σώματος Στρατοῦ Ἐρυθραίας, διοικούμενα ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Πίρτσιο Μπιρόλι, ἀνεφοδιαζόμενα διαρκῶς ἀπὸ τὰ ἀεροπλᾶνα, ἀνεχώρησαν τὴν 9 Ἀπριλίου ἀπὸ τὸ Κουόρεαμ, κατέλαβον τὸ Ντεσσέ, πρωτεύουσαν τοῦ Οὐόλλο, κατόπιν ταχείας πορείας διακοσίων χιλιομέτρων. Οἱ Αἰθίοπες τῶρα πλέον προέβαλλον πάντοτε ἀσθενεστέραν ἀντίστασιν.

1 ΜΑΪΟΥ. Ἡ στρατιά τοῦ Ντετζιάκ Νάσιμπού, ἡττηθεῖσα εις Σασαβάνεχ, εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ δρόμου τῶν καραβανίων τῆς Τζιτζίγκα καταδιωκομένη ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους. Τὸ ἀνακρινθὲν Στέφανι τῆς 7 Μαΐου ἀνήγγελεν ὅτι: «Αἱ μηχανοκίνητοι φαλαγγές μας, παρ' ὅλην τὴν κακοκαιρίαν, κατόπιν πορείας 170 χιλιομέτρων, κατέλαβον τὴν Τζιτζίγκα». Ἡ προέλασις τῶν στρατευμάτων μας ὑπῆρξε ἀκάθεκτος. Ἀνοίγεται ὁ δρόμος τοῦ Χαράρ.

ΤΗΝ 8ην ΜΑΪΟΥ τμήματα στρατευμάτων τοῦ μετώπου τοῦ νότου εἰσέρχονται εις Χαράρ, καθ' ὃν χρόνον εις τὸν οὐρανὸν ἵπαντο 35 ἀεροπλᾶνα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Ράντσα. Αἱ φαλαγγες προχωροῦν τῶρα πλέον πρὸς τὴν Ντίρι Ντάουα ὅπου συναντῶνται με τὰς φαλαγγας τοῦ βορρᾶ. Οὕτω ή κατάληψις τῆς Τζιτζίγκα παρεσκεύασε τὴν κατάληψιν τοῦ Χαράρ, και τὴν προέλασιν τῆς σιδηρᾶς θελήσεως, ὅπως ἐχαρκτηρίσθη ή κατόπιν δρᾶσις.

1 ΜΑΪΟΥ. Τὸ ὕπ' ἀριθ. 200 ἀνακρινθὲν τοῦ βορείου ἀφρικανικοῦ μετώπου ἀναφέρει μεταξύ ἄλλων: «Ἐνα ἀεροπλᾶνον ὑπερέπη τοῦ ἀεροδρομίου τῆς Ἀδὺς Ἀμπέμπα. Ὑποστάν δριμύ πῦρ μυδραλλιοβόλων, προερχόμενον ἀπὸ τὰ πέριξ τοῦ πεδίου και ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς πόλεως, βλήθην εις πολλὰ μέρη, ἐπέστρεψεν εις τὴν βάσιν του. Τὸ ἀεροπλᾶνον, τὸ ὁποῖον ἀνέφερεν τὸ ἀνακρινθὲν, διηυθύνετο ἀπὸ τὸν λοχαγὸν Γκαλεάτσο Τσιάνο, κυβερνήτην τῆς «Ντισπεράτα». Εἶναι γνωστὴ εις ὅλους ή δρᾶσις τοῦ κόμητος Τσιάνο ὡς ἀρχηγοῦ στολίσκου ἀεροπλάνων εις τὸ βόρειον ἀφρικανικὸν μέτωπον, ὅπου ἔσχε τοσαύτας κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐπιτυχίας. Εἰδικῶς δὲ ὁ βομβαρδισμὸς τοῦ ἀεροδρομίου τῆς Ἀντίς Ἀμπέπα ἐθεωρήθη ὡς ἐξοχον στρατιωτικὸν κατόρθωμα, λόγῳ τῶν δυσχερειῶν τὰς ὁποίας παρουσίαζεν ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων και τῆς ἀμύνης.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ

Ἡ ἀναγεννηθεῖσα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ φασισμού Ἰταλία, ὑπέστη ἀναγκαιῶς καὶ ριζικὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν νέων γενεῶν. Συνοψίζεται ἡ μεταρρύθμις αὕτη εἰς τὸν «Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Σχολείου», τὸν ἐμπνεόμενον ἀπὸ τὸ δόγμα τοῦ συγχρόνου οὐμανισμού «ἄνθρωπος σημαίνει τὸ νὰ ὑπηρετῇ κανεὶς τοὺς ἀνθρώπους».

Εἰς τὸ νέον σχολεῖον, ψυχὴ καὶ σῶμα, νοὺς καὶ μῦες, πρέπει ν' ἀναπτύσσωνται συγχρόνως καὶ ἁρμονικῶς. Ἡ χειρωνακτικὴ ἐργασία πρέπει ν' ἀποτελῇ μέρος τῆς σχολικῆς

δραστηριότητος, ἀπὸ τῆς τετάρτης τάξεως τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, οἱ δὲ μαθηταὶ τῶν εὐπόρων οἰκογενειῶν πρέπει νὰ γνωρίζουν ἐκ πρακτικῆς πείρας τὴν ἐργασίαν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ καταφύγουν ἀργότερον, πρὸς βιοπορισμόν, οἱ ὀλιγότερον προνομιῶχοι. συμμαθηταὶ των. Καὶ ἐκεῖνος ποὺ μίαν ἡμέραν θὰ χρησιμοποίησιν τὴν πένναν διὰ νὰ σταδιοδρομήσῃ, πρέπει νὰ ἔχη μάθει ἀπὸ παιδὶ νὰ μεταχειρίζεται καλῶς τὴν πλάνην καὶ τὴν σκαπάνην. Ἡ κοινωνικὴ σημασίᾳ τῆς μεταρρυθμίσεως ταύτης, ἡ ὁποία τείνει νὰ συγχωνεύσῃ τὰς τάξεις, εἶναι μεγάλη.

Αἱ ἐπιτροπαὶ νέων. Οἱ φοιτηταὶ ἐκ περιτροπῆς λαμβάνουν μέρος εἰς ἐπιτροπὰς, διὰ νὰ ἐξετάσουν τοὺς συναδέλφους των. Πρόκειται περὶ νεωτερισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔως τώρα, ἔδωσεν πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Η ΑΛΒΑΝΙΑ

Παλαιὰ παράδοσις ποὺ ἀνάγεται στὸ ἔτος 229 π. χ., ἐνώνει τὴν Ἀλβανίαν μετὰ τὴν Ἰταλίαν. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἀκόμη ἐκείνην κατελάμβανεν ἡ Ρώμη τὴν Ἰλλυρίαν, τὰ δὲ ἔχνη τοῦ πολιτισμοῦ τῆς εἶναι ἀκόμη ὁρατὰ ἐν τῇ Σκόρδα, Αὐλῶνα, Δυρράχιον. Ἐπηκολούθησεν ἡ πτώσις τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἡ Ἀλβανία ἐπέρασε εἰς τὸ Βυζάντιον. Θὰ ἦτο πολὺ μακρὸν νὰ ἀναφέρωμεν ἐδῶ τὰς ἀντιξόους περιπετείας τοῦ ἀγαπῶντος τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ λαοῦ τούτου, ὁ ὁποῖος, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἠγωνίσθη πρὸς διατήρησίν τῆς, ἀλλ' ἠναγκάσθη πολυάκις νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν, κάτω ἀπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν. Μόνον ἡ Γαληνοτάτη Ἑνετικὴ Δημοκρατία

καὶ τὰ ἄλλα ἰταλικά κράτη παρέσχον βοήθειαν καὶ φιλοξενίαν εἰς τοὺς Ἀλβανοὺς πατριώτας ποὺ ἐζητοῦσαν καταφύγιον εἰς τὴν ἰταλικὴν χερσόνησον. Ἀφοῦ κατάρθωσεν νὰ τῆς ἀναγνωρισθῇ ἡ ἀνεξαρτησία τῆς, ἡ Ἀλβανία κατελαμβάνετο ἐκ νέου ἐν μέρει ἀπὸ τὰς γειτονικὰς χώρας. Οἱ Ἰταλοί, ἀποβιβασθέντες εἰς τὴν Αὐλῶνα, ἐπέτυχον, διὰ τῆς προκηρύξεως τῆς 3 Ἰουνίου 1917, τὴν ἐκ νέου ἀναγνώρισιν τῆς ἀνεξαρτησίας ὁλοκλήρου τῆς Ἀλβανίας, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἰταλίας. Τὸν Ὀκτώβριον 1921 ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ἀνεγνώριζε τὸ ἀλβανικὸν κράτος, ἀλλ' ἐδέχθη τὸν ἐδαφικόν του ἀκρωτηριασμόν τῇ ἀπαιτήσει τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Ἐγκαταλειφθεῖσης τῆς δημοκρατίας, ἡ Ἀλβανία προσέφερε τὸ 1928 τὸ στέμμα εἰς τὸν Ἀχμέτ Μπέην Ζώγου, ὅστις ἔλαβε τὸ ὄνομα Ζώγου. Συνδεθεῖσα μετὰ τὴν Ἰταλίαν, μετὰ τὴν συναφθεῖσαν ἀπὸ τοῦ 1926 συμφωνίαν τῶν Τιράνων καὶ ἠθικῶς καὶ οἰκονομικῶς ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς

Ἰταλίας, ἡ Ἀλβανία θὰ ἠδύνατο, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, νὰ κάμῃ ἑναρξιν τοῦ ἔργου τῆς ἀναγεννήσεώς τῆς, ἂν ἡ βασιλεία τοῦ Ζώγου εἶχεν ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς ἐλπίδας καὶ δὲν εἶχεν ἀφεθῇ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἀγγλοσαξωνικῶν χωρῶν. Ἐπιρροὴν ἐπιζήμιον, ἡ ὁποία ἐπέφερε ταραχὰς καὶ καταχρήσεις, ὁ δὲ Ζώγου δὲν ἐδίστασε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰς ἀντιιταλικὰς ἐκδηλώσεις, τὸσον ὥστε πολιτικοὶ ἄνδρες καὶ ἀλβανικαὶ προσωπικότητες ἐζήτησαν τὴν ἐπέμβασιν τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας των.

Τὴν 7 Ἀπριλίου 1939, τὰ στρατεύματά μας ἀπεβίβασθησαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, τὴν δὲ ἐπόμενην ἔφθασαν εἰς Τίρανα μετὰ τὸν Ὑπουργόν των Ἐξωτερικῶν Κόμητα Γκαλεάτσο Τσιάνο, ὅστις παρεσκεύασε καὶ καθωδήγησε τὴν ἐπιχείρησιν. Τὴν 12ην, ἡ ἀλβανικὴ συντακτικὴ συνέλευσις προσέφερεν τὸ στέμμα εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας. Ἡ ἑνωσις γίνεται δεκτὴ καὶ ἀνακηρύσσεται, παπαχοῦ δὲ τὰ ἰταλικά στρατεύματα, τὰ ὁποῖα ἀπο-

θοῦν τοὺς ἐπαναστάτας εἰς τὰς ἐσχάτας τῆς χώρας, γίνονται δεκτὰ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Τὴν δὲ στρατιωτικὴν ἑνωσιν δὲν ἀργοῦν νὰ ἐπακολουθήσουν καὶ ἄλλαι μορφαὶ ἐπικοινωνίας τῶν δύο ἐθνῶν. Δεκατρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἀπόβασιν ἀναγνωρίζεται εἰς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀλβανοὺς καὶ εἰς τοὺς ἐν Ἀλβανίᾳ διαμένοντας Ἰταλοὺς, ἡ ἰσότης πολιτικῶν καὶ ἀστικῶν δικαιωμάτων. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἀνεγείρονται σχολεῖα, νοσοκομεῖα καὶ ἀγροτικὰ ὕγειονομικά κέντρα, διὰ νὰ σωθῇ ὁ ἀλβανικὸς λαὸς ἀπὸ τὴν μάστιγα τῶν ἐλωδῶν. Πρόγραμμα ἀξιοποιήσεως 200.000 ἑκταρίων ἐλωδῶν ἐδαφῶν καὶ κατασκευῆς ὁδῶν καὶ σιδηροδρόμων ἐτέθη ἀμέσως εἰς ἐφαρμογὴν, δεδομένου ὅτι ἡ Ἀλβανία ἦτο ἡ μόνη εὐρωπαϊκὴ χώρα ἡ ὁποία ἐστερείτο σιδηροδρόμων.

Μετὰ τὸσους αἰῶνας, ἐπληθήθυσεν ἡ προφητεία τοῦ Βιργιλίου, ἡ δὲ συγχώνευσιν τῶν δύο τούτων γειτονικῶν καὶ ἀδελφῶν ἐθνῶν εἶναι ἤδη γέγονος τετελεσμένον.

Εἰς τὸ ΚΕΝΤΡΟΝ τῶν Τιράνων, ἐξακολουθοῦν, αἱ ἐργασίαι τῆς οἰκοδομῆσεως τοῦ ὁρφανοτροφείου. Καὶ εἰς τὸ πεδῖον τῆς κοινωνικῆς προνοίας ἐπίσης, ἡ Ἀλβανία, πραγματοποιεῖ μεγαλειώδη ἔργα, τὰ ὁποῖα θὰ μαρτυρήσουν, τὸ πλεονέκτημα τῆς ἰταλο-ἀλβανικῆς ἐνώσεως.

Ο ΟΙΚΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ τῶν Τιράνων ἐτελείωσε. Αἱ ἰταλικά ἐπιχειρήσεις καὶ αἱ ἐργατικά ἀλβανικὰ χεῖρες, ἐν τελείᾳ συνεργασίᾳ, ἐργάζονται ἀδιακόπως διὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὸ εὐρὸ οἰκοδομικὸν πρόγραμμα, τὸ προοριζόμενον νὰ δώσῃ μεγάλην ὥθησιν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἀλβανίας.

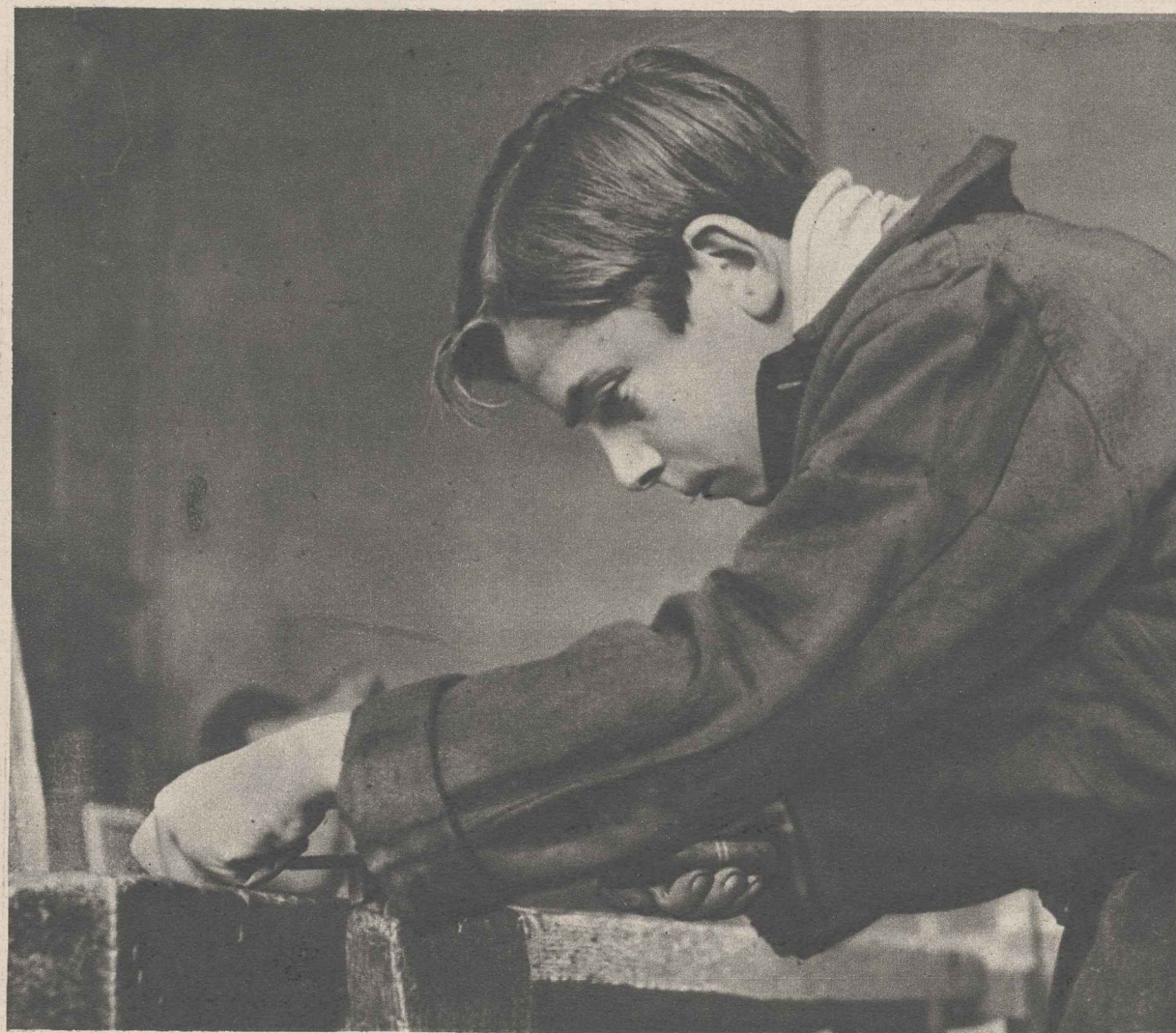
Εἰς τὴν ΑΓΑΝΗΝ τῆς ΣΧΟΛΗΣ, ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΑΓΡΟΣ. ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ, ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΘΡΑΣ ΤΩΝ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑΤΩΝ, ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΑΓΑΠΗΝ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΙΘΟΥΣΑΣ, τὰς προικισμένας μὲ ὅλα τὰ μηχανήματα καὶ τὸ διδακτικὸν ὕλικόν, χρήσιμον διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν διαφόρων μαθημάτων, οἱ νεαροὶ μαθηταὶ παρακολουθοῦν μετὰ προσοχῆς τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα, ὅπως γίνονται τῶρα, εἶναι μίᾳ μεγάλῃ εὐχαρίστησις δι' αὐτούς.

ΕΙΣ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐξασκήσεως, οἱ νέοι, οἱ ὁποῖοι ἐτελείωσαν ἤδη τὰς σπουδὰς των, ἐτοιμάζονται νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰ ἐργαστήρια, κατόπιν διαγωνισμοῦ. Εἰς αὐτὰ θὰ προετοιμασθοῦν καταλλήλως, διὰ τὸ ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐξασκήσουν κατὰ τὸν βίον των.

ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΠΡΟΣΟΧΗΝ, μὲ τὴν ὁποίαν παρακολουθοῦν τὰ τεχνικὰ μαθήματα, οἱ μαθηταὶ ἐπιδίδονται ἐπίσης καὶ εἰς ἔργα τὰ ὁποῖα εἶναι πλέον ἐνδεδειγμένα εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν των κλίσιν.

Ο ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ προσανατολισμὸς ἀκολουθεῖται μὲ ὀρθολογιστικὴν κρίσιν. Ἡ ἐργασία

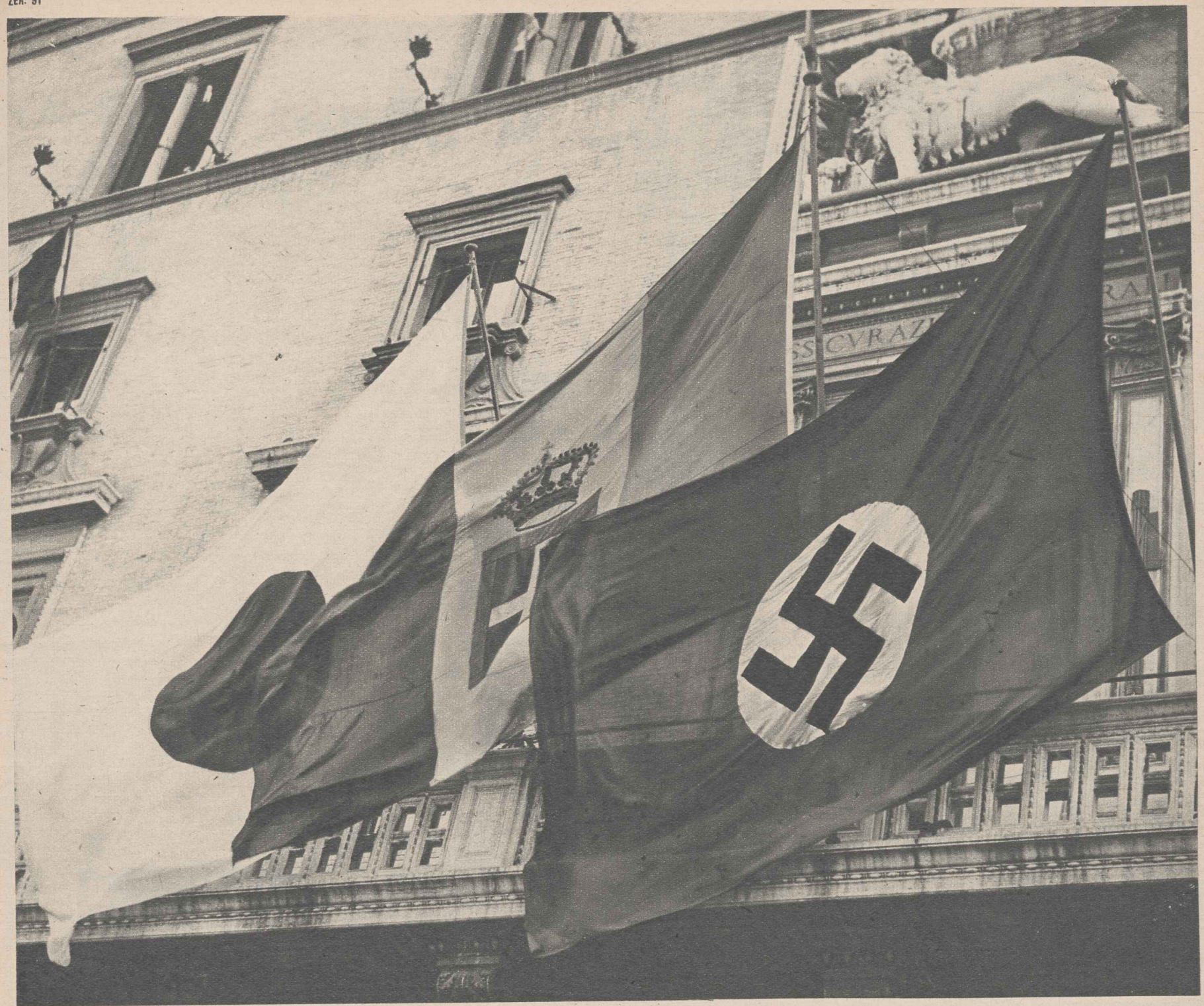

τῶν ἀγρῶν παρακολουθεῖται κυρίως, εἰς τὰ σχολεῖα τὰ κείμενα πλησίον ἀγροτικῶν κέντρων.

ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ἐπὶ τῆς σχολικῆς ὕλης, οἱ μαθηταὶ τῶν ἰταλικῶν σχολείων ὑφίστανται ἐπίσης καὶ δοκιμασίας ἐπὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς προπαρασκευῆς, ποὺ προετοιμάζει τὸ μέλλον των.

ΕΙΣ ΤΟ "ΣΤΑΔΙΟΝ ΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ" ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΕΧΝΑΣ, ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΣΕΙΡΑΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ. ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΕΤΕΛΕΙΣΕ, ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΥΤΟΙ Θ' ΑΝΑΛΑΒΟΥΝ ΤΑ ΟΠΛΑ, ΔΙΑ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΝ ΚΑΤΟΠΙΝ ΝΙΚΗΤΑΙ ΚΑΙ Ν' ΑΡΧΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ, ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΠΡΟΤΟΙΜΑΣΘΗΝΑΝ, ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΗΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙΝ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ.

Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Ήτο μοιραῖον ὅτι ἓνα κίνημα ὅπως ὁ Φασισμός θὰ ἔφερε ἐντός του, εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, τὰ σπέρματα μίας ἀπολύτου ἀνθήσεως πρὸς τὸ πολιτικὸν εὐρωπαϊκὸν σύστημα, τὸ δημιουργηθὲν τὴν ἐπομένην τῶν Βερσαλλιών. Θὰ τοιμήσωμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἤδη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἀνόδοις του εἰς τὴν ἀρχήν, ὁ Φασισμός, ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ του μέχρι τοῦ τελευταίου ὁπαδοῦ, εἶχε βαθεῖαν τὴν διαίσθησιν ὅτι ἡ Ἰταλία ἔπρεπε νὰ βαδίσῃ εἰς τὸν κόσμον παρὰ τὸ πλεονὲς τῆς χώρας ποὺ εἶχεν ἐξέλθει συντριμμένη ἀπὸ τὰς Βερσαλλίας, καὶ ὅτι θὰ ἔπρεπε ὁμοῦ μὲ τὴν χώραν αὐτήν, ν' ἀνατρέψῃ ἓνα σύστημα ἐκ τῶν πλέον μισητῶν.

Αὕτη ἦτο ἡ θέσις τῆς ἀναχωρήσεως. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἐπίσης, εἰς τὸ πεδίου τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἴδωμεν ποῖα ἦτο ἡ τέχνη τοῦ Μουσολίνι ν' ἀναμένῃ καὶ ν' ἀφίσῃ νὰ ὀριμασθῇ τὰ γεγονότα. Τὰ δεκατρία πρῶτα ἔτη τοῦ καθ' ὅπως ἀπὸ τοῦ 1922 μέχρι τοῦ 1935 — εἰναι πράγματι ἔτη, τὰ ὁποῖα, θεώμενα σήμερον ἀπὸ μακρὰν, καὶ μὲ τὴν εὐρείαν προοπτικὴν τὴν ἐπιτρεπομένην ἀπὸ τὰ γεγονότα, δύνανται νὰ θεωρηθῶν ὡς ἔτη ἀναμονῆς. Ὁ Μουσολίνι, ἀπὸ τὸ παρατηρητήριον

του, πρῶτον τοῦ Μεγάρου Κίτζί, καὶ κατόπιν τοῦ Μεγάρου τῆς Βενετίας, ἐβλεπε τὴν Εὐρώπην τῶν Βερσαλλιών νὰ βαίνει πρὸς τὸν θάνατον. Παρηκολούθει τὴν ἀξιοθρήνητον ἀλληλουχίαν τῶν αὐταπατῶν καὶ τῶν σφαλμάτων, ποὺ ἐπέπρωτο νὰ ἀδηγήσουν τὰς δυτικές δυνάμεις εἰς τὸν κρημνόν. Εἶναι βέβαιος ἄλλως τε, ὅτι ἡ Γερμανία, ἡ «μεγάλῃ ἐπιβλεπομένη» τῆς ἀγγλογαλλικῆς ἀστυνομίας, διὰ μέσου δλων τῶν τρομερῶν τῆς κρίσεως, ξανακάνει μυνάσας καὶ αἵμα, ὅπως ξανακάνει καὶ ἡ Ἰταλία, ἡ μεγάλῃ ἐπιβαρυμένη. Ὁ Μουσολίνι ὅμως, ἐκ τῶν βασικῶν αὐτῶν δεδομένων δὲν λαμβάνει μίαν βεβιασμένην ἀπόφασιν, δὲν ἀφίεται εἰς τὸ νὰ θεωρῇ τὸν πόλεμον — τὴν ἐπανάληψιν τοῦ πολέμου — ὡς κάτι τὸ μοιραῖον. Εἶναι πολιτικὸς ἀνὴρ, ἔχων ὑψηλότητα τὸ αἶσθημα τῶν εὐθυνῶν του, ἔναντι τῆς ἀπειρίας τῶν ἀνωτάτων ποῦ αὐτοὶ θὰ πολεμήσουν, ἔναντι τῶν γενεῶν ποὺ δὲν ἐγενήθησαν ἀκόμη καὶ αἱ τύχαι τῶν ὁποίων δύνανται νὰ κριθῶν ἀπὸ τὸν πόλεμον. Γνωρίζει ὅτι τὸ αἶσθημα καὶ τὸν ἀνθρώπου καὶ πολιτικοῦ εἶναι νὰ κάμῃ πᾶν, ὅτι τὸ δυνατόν διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν διατή-

ρησιν τῆς εἰρήνης καὶ τὸ δοκιμάζει. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐδημιουργήθη μία διεθνὴς δρᾶσις, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Ντοῦτσε προσπαθεῖ ἀκαταπόνητος νὰ πείσῃ τοὺς ἐπωφεληθέντας ἀπὸ τὰς Βερσαλλίας νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ ἀφορμὴ τοῦ ἀθίκτου τῶν συνθηκῶν εἶναι πρᾶγμα «ἀνόητον» καὶ ὅτι ἡ ἀναθεώρησις τῶν συνθηκῶν εἰρήνης δὲν εἶναι συμφέρον κυρίως Ἰταλικόν, ἀλλ' εὐρωπαϊκόν καὶ παγκόσμιον. Αἱ ἐκκλήσεις του ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ γίνονται διαρκῶς ὑψηλότεραι καὶ δραματικώτεραι. Γίνεται αἰσθητὸν ὅτι ἐλπίζει νὰ ἐπιτύχῃ, νὰ φθάσῃ διὰ διπλωματικῶν μεθόδων εἰς μίαν νέαν εὐρωπαϊκὴν τακτοποίησιν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γερμανία, ἤδη ἀλληλέγγυοι εἰς τὸ πνεῦμα του, θὰ δυνήθουν νὰ ἔχουν μίαν πλέον ἀρμόζουσαν θέσιν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου αὐτῆς, ὁ Μουσολίνι κανονίζει πλεονεκτικῶς ὀρισμένα ζητήματα ἀφ' ὧν ἐκκρεμῇ ἀπὸ τὸ δημοφιλεῆς καθεστῶς, προσαρτῶ τὸ Φιόμπε, προσαρτῶ τὴν Δωδεκάνησον, προσαρτῶ τὴν Πέραν Τζιούμπαν, ἀποσπασθεῖσαν μὲ μεγάλον κόπον ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν ὡς ἀποικιακὴν ἀμοιβήν, συμφωνηθεῖσαν, διὰ τοῦ παλαιοῦ πλέον συμφώνου τοῦ

Λονδίνου τοῦ 1915. Αὐτὰ ἦσαν ἐπιτυχία. Ἀλλ' αὐτὸς ἀποβλέπει εἰς ἄλλα καὶ ἐργάζεται διὰ νὰ κατακτήσῃ τὸ ἄλλο αὐτό, διὰ τὸ ὁποῖον σκιρτᾷ ἡ καρδιά του, δι' εἰρηνικῶν μέσων καὶ δὲν καταβάλλεται ἀπὸ τὰς ἀπογοητεύσεις ποὺ δοκιμάζει κάθε ἔτος καὶ ἀπὸ τὰς πάντοτε νέας διαπιστώσεις τῆς πνευματικῆς κούφότητος καὶ τῆς διπλωματικῆς ἀνοησίας τῶν κυβερνήσεων τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων. Τὸ κορυφαῖον ἐπεισόδιον τῆς ὑπομονητικῆς αὐτῆς δρᾶσεως τοῦ Ντοῦτσε διὰ νὰ ἰσχυροποιήσῃ τὴν Ἰταλίαν καὶ ποῦ σώζει ταυτοχρόνως καὶ τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης, ἔλαβε χώραν τὸ 1932, ὅταν κατάρθασε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ὑπογραφήν τῆς συμφωνίας τῆς Ρώμης, ἡ τὸ «Σύμφωνον τῶν Τεσσάρων» μεταξὺ τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας. Τὸ σύμφωνον αὐτό, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Μουσολίνι, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἓνα ὄργανον διὰ τὴν ἀνατακτοποίησιν τῆς Εὐρώπης. Τὸ σύμφωνον αὐτό ἀπέκλειε κάθε διάθεσιν τῆς Ρωσσίας νὰ ἐπιβουλευθῇ τὴν Εὐρώπην καὶ κάθε διάθεσιν τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων νὰ τὴν κάμουν σύμμαχόν των, δηλαδὴ νὰ τὴν προσκαλέσουν εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἡπείρου, ὑπεχρέωνε δὲ

Ο ΝΤΟΥΤΣΕ ΕΙΣ ΤΟ ΜΟΝΑΧΟΝ, ΠΡΟΣΕΛΑΒΗΣΕ ΑΚΟΜΗ ΜΙΑΝ ΦΟΡΑΝ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ. ΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΕΚΑΜΑΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΝ ΑΥΤΗΝ ΝΑ ΠΑΥΑΓΗΣΗ. ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ ΜΑΣ Ο ΝΤΟΥΤΣΕ, ΣΥΝΟΜΙΛΩΝ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΦΥΡΕΡ ΟΛΙΓΟΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ.

την 'Ιταλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν ν' ἀκολουθήσουν εἰρηνικὰς ὁδοὺς καὶ καθώριζεν ἕνα εἶδος ἱεραρχίας δυνάμεων, ἡ ὁποία θὰ ἐπέτρεπε τὴν ἀναθεώρησιν τῶν συνθηκῶν, χωρὶς νὰ ὑπόκεινται εἰς τοὺς ἐκβιασμοὺς ἐνὸς οἰουδῆποτε πολωνοῦ ἢ γιουγκοσλαύου στρατηγοῦ. Ἡ ὁδὸς ἦτο ἀνοικτὴ εἰς τὴν δικαίαν ἐκείνην εἰρήνην ὑπὲρ τῆς ὁποίας οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ διπλωμάται δὲν κάμνον τιποτα τὸ σοβαρόν. Εἰς τὸν λόγον του, τὸν ἐκφωνηθέντα εἰς τὴν Γερουσίαν τὴν 7 Ἰουνίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνήγγελε τὴν ὑπογραφήν τοῦ συμφώνου, ὁ Ντοῦτσε ἐτελείωσε μὲ τὴν ἐξῆς εὐχὴν: «Πράξατε, λοιπόν, ὡ κύριοι ὀλων τῶν κυβερνήσεων, οὕτως ὥστε, διὰ μέσου τοῦ φωτεινοῦ ἀνοίγματος ποὺ ἐδημιουργήθη, ἐνῶ τὰ νέφη ἐπικυνοῦντο εἰς τοὺς ὀρίζοντας, νὰ διέλθουν ὄχι μόνον αἱ ἐλπίδες ἀλλὰ καὶ αἱ πεποιθήσεις τῶν λαῶν».

Ἡ εὐχὴ ὅμως ὑπῆρξε ματαία. Τὸ συμφωνοῦν ὑπόσθη συμποτάξ ἀπὸ τὴν ἀσβεστον ἔχθραν τῶν δυνάμεων δευτέρως κατηγορίας, αἱ ὁποῖαι ἐπέβαλον εἰς τὴν Γαλλίαν νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ σωθῇ.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ δρᾶσις διὰ τὸ Σὺμφωνον τῶν Τεσσάρων εἶχε φέρει ἀποφασιστικὰς τὴν Φασιστικὴν Ἰταλίαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς. Ἡ πρώτη μετάβασις τοῦ Φύρερ εἰς τὴν Ἰταλίαν, (Ἰούνιος τοῦ 1934) εἶχεν ἀποδείξει πόσῃ ἀξίαν ἀπέδιδεν ἡ Γερμανία εἰς τὴν ἰταλικὴν φιλίαν. Ἐξ ἄλλου ἐκαλλιτέ-

ρευσαν ἐπίσης καὶ αἱ σχέσεις μετὰ τῆς Γαλλίας, μέχρι τοῦ σημείου ὧστε, διὰ τοῦ ταξιδίου τοῦ Λαβᾶλ εἰς τὴν Ἰταλίαν (Ἰανουάριος 1935), κατέστη δυνατόν νὰ φθάσουν εἰς μίαν ἀποικιακὴν ἰταλογαλλικὴν συμφωνίαν, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν γαλλικῶν ὑποχρεώσεων τῶν ἀναγομένων εἰς τὸ 1916 καὶ πέραν ἀκόμη.

ΙΤΑΛΙΑ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΝΕΑΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Ἡ δημιουργία τῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα κατάργησις τῶν κυρώσεων, ποὺ ἐπεβλήθησαν ἀπὸ τὰς ἀγγλοσαξωνικὰς δυνάμεις διὰ νὰ παρεμποδίσουν τὸν δρόμον τῆς Ἰταλίας, δὲν ἐτερμάτισαν τὴν κρίσιν. Τὰ ὅσα συνέβησαν ἦσαν πολὺ σοβαρὰ καὶ ἄφησαν τεράστια ἴχνη εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀρχηγῶν τῶν κρατῶν ποὺ εἶχον λάβει μέρος. Δυνάμεθα ἐπίσης νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ δημιουργηθεῖσα κρίσις μὲ τὴν διπλωματικὴν σύγκρουσιν διὰ τὴν Αἰθιοπίαν δὲν ἐτερμάτισθη πλέον, κατέρωγε πάντοτε περισσότερον τὰς ψυχὰς, ἐνήργησε πάντοτε βαθύτερον εἰς τὸ βάθος τῶν συνειδήσεων. Σήμερον, ὑστερα ἀπὸ ἑπτὰ ἔτη, φαίνεται ὅτι ἡ ἐπανάστασις τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας ἐναντίον τοῦ φαρισαϊκοῦ συστήματος τῆς Γενεύης ἦτο ὁ πρῶτος ἀποφασιστικὸς ὁρος ὀλων ἐκείνων ποὺ συνέβησαν ἔκτοτε εἰς τὴν Εὐρώπην, ποὺ ἔφερε

εἰς τὴν ὀλοκληρωτικὴν καταστροφὴν τοῦ συστήματος τῶν Βερσαλλίων.

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἰταλίας εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἰσπανίας ὑπῆρξε μία νέα ἀπόδειξις τῆς ἡθικῆς δυνάμεως τὴν ὁποίαν εἶχε δυνήθῃ νὰ ἐμφυσησῇ ὁ Φασισμὸς εἰς τὸν ἰταλικὸν λαόν. Χιλιάδες καὶ χιλιάδες ἐθελοντῶν, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων μόλις εἶχον ἐπιστρέψει ἀπὸ τὰς αἰθιοπικὰς «Ἀνδεις», ἐρρίφθησαν πρὸς τὰς «σιέρας» τῆς ἰβηρικῆς χερσονήσου ὡς εἰς ἕνα τόπον ἐρωτικῆς συνεντεύξεως μὲ μίαν ὁρμὴν καὶ μίαν θέλησιν αὐτοθυσίας ποὺ ἐξέπληξαν καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἰσπανοὺς, ἀσφαλεῖς κριτὰς διὰ τὴν ἀξίαν τῆς αὐτοθυσίας.

Οἱ πρῶτοι Ἰταλοὶ ἐθελονταὶ ποὺ ἔσπευσαν εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἦδη ἀπὸ τοῦ θέρους τοῦ 1936 συνηντήθησαν ἐκεῖ εἰς τὸν ἀγῶνα μὲ τμήματα εἰδικευμένων Γερμανῶν καὶ ἀνέμιξαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τὸ αἷμα τῶν μὲ τὸ ἰδικὸν τῶν. Καὶ ἡ συνάντησις αὐτὴ ἦτο ὁ πρόλογος ἐκείνου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ τὸ φθινόπωρον, ἐκείνου ποὺ ἐκυφορεῖτο ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, ἐκείνου ποὺ ἦτο κατὰ βάθος ἡ κατ' ἀνάγκην συνέπεια τῆς θελήσεως ἀντιστάσεως ποὺ ἐδείχθη ἀπὸ τοὺς ἀγγλοσαξωνικοὺς ἐναντι κάθε προσπαθείας πρὸς εἰρηνικὴν πολιτικὴν ἀναθεώρησιν ἐπὶ εὐρείας κλίμακος: ἐννοοῦμεν τὸ Σὺμφωνον τῆς Ἰταλίας μετὰ τῆς Γερμανίας. Τὸ Σὺμφωνον αὐτὸ ἐοφυρηλατήθη μὲ τὴν ἀξιωματημόνετον ἐπίσκεψιν τοῦ Κό-

μητος Τσιάνο εἰς Μπερχτεσγκάτεν κατὰ τὸν Ὀκτώβριον καὶ ἔγινε ἀμέσως γνωστὸν εἰς τὸν κόσμον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ «Ἀξίονος». Τὸ Σὺμφωνον αὐτὸ, βασικὸν διὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν ἱστορίαν, ἠκολούθησαν ἄλλα διπλωματικά γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐσοφίξαν περισσότερον τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῆς Γερμανίας καὶ καθώρισαν τὴν στάσιν τοῦ Φασισμοῦ ἐπὶ τοῦ διεθνοῦς πεδίου. Τὸ ταξίδιον τοῦ Ντοῦτσε εἰς Βερολίνον (Σεπτέμβριος τοῦ 1937), ἡ προσχώρησις τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ Ἀντικομμουνιστικὸν Σὺμφωνον (6 Νοεμβρίου 1937) καὶ τὸ ταξίδιον τοῦ Φύρερ εἰς Ρώμην (Μάϊος 1938). Τώρα πλέον ὁ ἰταλογερμανικὸς βράχος ἦτο μία διπλωματικὴ καὶ πνευματικὴ πραγματικότης. Ὁλὴ ἡ μεταπολεμικὴ ἀδμονία τῆς Εὐρώπης εἶχε φέρεται πρὸς τὴν μοιραίαν λύσιν, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀλληλεγγύην τῶν δύο βασικῶν χωρῶν διὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν.

Ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ἐθελοντῶν τῆς Ἰσπανίας μετὰ τὴν ἐκπύρρῃσιν τῆς Βαρκελώνης, ὑπῆρξε θρίαμβος. Ὁ βλεπὼν ὅμως τὴν παρέλασιν εἰς τὴν Νεάπολιν ἡ εἰς τὴν Ρώμην, γνωρίζων τί παρεσκευάζετο εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ παρακολουθῶν τὴν «πλοκήν» τῶν διαφόρων ἐγγυήσεων τῶν διαμοιραζομένων ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν κυβέρνησιν, εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἦτο καιρὸς αὐτοὶ οἱ γενναῖοι, ἀνθ' ἑκείνης νέας γενεᾶς, νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα, διὰ νὰ εἶναι ἑτοίμοι νὰ πολεμήσουν ἀπ' εὐθείας διὰ τὴν Ἰταλίαν.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΗΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

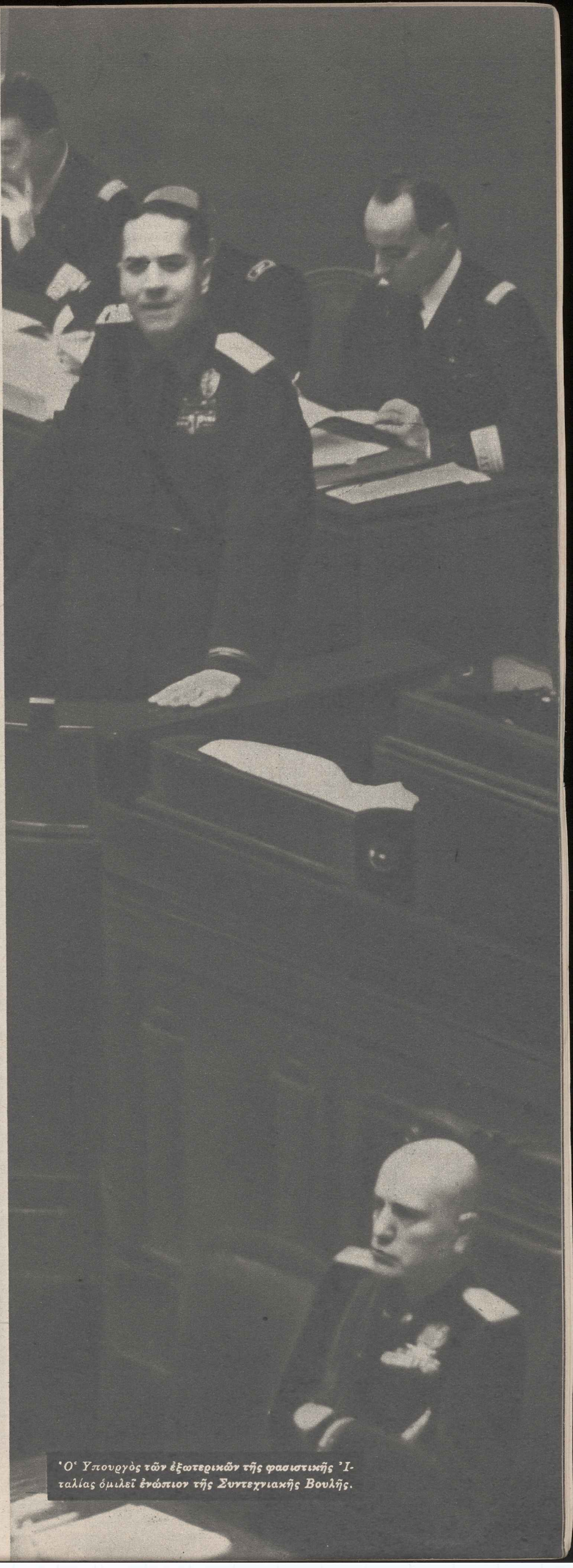
Τὸ ὄνομα τοῦ Γκαλεάτσο Τσιάνο ἔγινε τὸ πρῶτον γνωστὸν κατὰ τὰ ἔτη 1930-1932, ἔκτοτε δὲ ἡ φήμη του ἐξηπλώθη παντοῦ. Εἰς τὴν Ἀσίαν ἔδρασε διὰ πρώτην φοράν, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ὑπῆρξεν ἡ «ἀχίλλειος πτέρνα» τῆς πολιτικῆς καταστάσεως. Τὸ κράμα τῆς νέας ἱστορίας τῆς ἐνώσεως τῶν ἀσιατικῶν λαῶν, ἤρχιζεν εἰς τὴν Σαγκάην, βαίνει δὲ τώρα γοργά, πρὸς τὸν μοιραῖόν του ἐπὶ-λογον. Ἐπὶ τῶν ὁχθῶν τοῦ Κιτρίνου Ποταμοῦ ἐπενέβαινε ἡδὴ τὸ τηλεβόλον. Ὁ Τσιάνο εἶχε πλέον φθάσει εἰς τὴν Σαγκάην, ἡ δὲ διαδρομὴ, ἀπὸ τοῦ Τυρρηνικοῦ Πελάγους μέχρι τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὑπῆρξε τὸ γαμήλιόν του ταξίδιον, γενόμενον εὐθὺς μετὰ τὸν ἐν Ρώμῃ γάμον του μὲ τὴν πρωτότοκον θυγατέρα τοῦ Ντοῦτσε Ἐνταν. Κατάγεται ἀπὸ τὸ Λιβόρνον, ἡ δὲ οἰκογένειά του, οἰκογένεια θαλασσινῶν καὶ πολεμιστῶν, διεκρίθη πάντοτε εἰς τὴν ἱστορίαν. Ὁ πατήρ του, τιμημένος μὲ χρυσοῦν μετάλλιον (Medaglia d'oro Ammiraglio Cosiano Ciano), ἦρως τῆς μεγάλης ἐθνικῆς ἐποποιίας, ὕμνηθεις ἀπὸ τὸν συνεργάτην του εἰς τόσα γιγαντιαῖα κατορθώματα, Γαβριήλ Ντ' Ἀνούντσιο, τοῦ ἔδωκε παραδείγματα καὶ συμβουλὰς, ποὺ ἀποτελοῦν δι' αὐτὸν πολὺτιμον διὰ τὴν ζωὴν του παρακαταθήκην. Ἐφηβος σχεδὸν ἀκόμη, καὶ ἀφωσιωμένος εἰς μελέτας σοβαρὰς, παρωρμήθη καὶ συμμετάσχῃ εἰς τὴν Φασιστικὴν Ἐπανάστασιν. Εἰς τὰ γράμματα καὶ τὴν δημοσιογραφίαν, προτοῦ ἀκόμη λάβῃ τὸ διπλωμά του τῆς νομικῆς καὶ ἀποδοθῇ εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον, ὁ Τσιάνο ἦτο γνωστὸς ὡς συγγραφεὺς καὶ κριτικός. Παρηκολούθει τὰς ἐκδηλώσεις τῆς τέχνης καὶ τὰ ἀτελείτητα προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας. Εἶναι πολὺγλωσσος. Εἰς τὴν διπλωματίαν ἐφάνη νεωτεριστής, ἀκολουθῶν νέας μεθόδους, προοριζομένας νὰ ἐξασκήσουν μεγάλην ἐπὶ τῆς διπλωματικῆς παραδόσεως ἐπιρροήν. Εἰς τὸ Παλάτσο Κίτζί κατ' ἀρχάς, εἰς τὰς Πρεσβείας τοῦ Ρίου Ἰανεῖρου, Βουένος Ἀῦρες, Πεκίνου καὶ Ἀγίας Ἐδρας μετὰ ταῦτα, ἡ διάβασις τοῦ Τσιάνο ἀφῆκεν ἴχνη ἀνεξίτηλα, ἡ δὲ παρατηρητικότης του, εἰς τοὺς τόπους ὅπου ὑπῆρξε, συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἐπαυξήσῃ κατὰ πολὺ τὴν κρίσιν του.

Κατὰ τὴν τραγικὴν ἐκείνην διητίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πολλὰ ὤφειλον ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερικὴ νὰ εἶχον ἐννοήσει, ὁ Τσιάνο ἀπεκάλυπεν εἰς τὴν Σαγκάην ὀλόκληρον τὴν προσωπικότητά του. Εὐρέθεις ἐνώπιον λαβυρίνθου διπλωματικῶν προβλημά-

των, δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμίαν του, ἀλλ' ἠκολούθησε τὴν εὐθείαν καὶ ὀρθὴν ὁδόν. Ἦδη, ὁ Τσιάνο, εὐρισκόμενος ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν πυροβόλων, ἤρεμος καὶ ἀκάματος, ἔτρεξεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς σημείου εἰς τὸ ἄλλο, ἐπιτυχῶν τὴν ὀρθὴν καὶ ἐνδεδειγμένην λύσιν πλείστων ὥσαν προβλημάτων. Ἐγίνε δημοφιλὴς, χάρις δὲ εἰς τὸ τόσον ἐπαξίως ἀποκτηθὲν γόητρόν του, ἐστάλη τὸ 1933 ὑπὸ τοῦ Ντοῦτσε ὡς ἀπεσταλμένος τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ἐν Λονδίνῳ Οἰκονομικὴν καὶ Νομισματικὴν Διάσκεψιν, ὅπου συμμετέσχεν εἰς σπουδαιστάτας διαπραγματεύσεις.

Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ δρᾶσις τοῦ Τσιάνο ἐκτὸς τῆς Ἰταλίας. Μὲ τὴν εἰς Λονδίνον ἀποστολὴν κλείει μία περίοδος τοῦ ἔργου του, ἀρχίζει δὲ νέα περίοδος καθηκόντων του εἰς ὀψηλὰς διοικητικὰς θέσεις. Διευθυντῆς τοῦ Γραφείου Τύπου τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸν Αὐγουστον 1933, Ὑπουργὸς Τύπου καὶ Προπαγάνδας τὸν Σεπτέμβριον 1934, Ὑπουργὸς τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου τὸν Ἰούνιον 1935, ἐδημιούργησε, μὲ βάσεις στερεάς, πρωτοτύπους, νεωτερίζουσας, δυναμικὰς, τὸν θαυμαστὸν οργανισμόν ὅστις, ἀπὸ τῆς ἐφημερίδος εἰς τὸ ραδιόφωνον, ἀπὸ τοῦ βιβλίου εἰς τὰς τέχνας, ἀπὸ τοῦ θεάτρου εἰς τὸν κινηματογράφον, περιλαμβάνει ὀλόκληρον τὴν πνευματικὴν δραστηριότητα τοῦ ἔθνους καὶ ἐκπρωσεῖ τὴν ἀληθὴ καὶ μεγάλην ἐστίαν τοῦ ἰταλικοῦ πνεύματος καὶ πολιτισμοῦ. Ἰδοὺ λοιπόν ὁ Τσιάνο ταχύς, παραγωγικὸς, ὁργανωτὴς πάσης ἐκδηλώσεως τοῦ πνεύματος, πάσης πρωτοβουλίας τοῦ Μουσολίνι.

Ἄλλ' ἐν τούτοις ἡ ψυχὴ του πετᾷ ἀλλαγῇ. Ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐνδόξων πατρικῶν κατορθωμάτων ἐπανέρχεται ἐπιμόνος, ὥθοῦσα τὴν εὐγενὴ του καρδίαν πρὸς πράξεις λαμπράς. Φθάνει ἡδὴ ἀπὸ μακρὰν ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπων, πρόσκλησις ἀκάθεκτος εἰς τὴν μάχην. Ἐχει ἡδὴ ἀποκτήσει τὸ διπλωμα τοῦ πιλότου, εἶναι ἀεροπόρος πεπειραμένος. Καὶ τὸν Αὐγουστον τοῦ 1935 φθάνει εἰς Ἀνατολικὴν Ἀφρικὴν, ἐκεῖ ὅπου ἡ Ἰταλία, μὲ τὰ ὅπλα ἀνὰ χεῖρας, ζητεῖ ν' ἀποκτήσῃ μίαν «θέσιν» ὑπὸ τὸν ἥλιον, θέσιν τὴν ὁποίαν τῆς ἀρνοῦνται οἱ ἔχοντες τὸ μονοπώλιον τοῦ πλούτου τοῦ κόσμου. Ὁ Τσιάνο δὲν εἶναι πλέον παρὰ εἰς στρατιωτῆς, εἰς παραδειγματικὸς στρατιώτης τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος τῆς πατρίδος του, εἰς τόσον μακρὰν ἀπὸ τοῦ κέντρου ἀπόστασιν. Ὡς λοχαγὸς, διοικεὶ τὴν «Dispersio», τὸν στολλικὸν ποὺ ἐκληρονόμησε τὸ ὄνομα τῆς περιφύμου

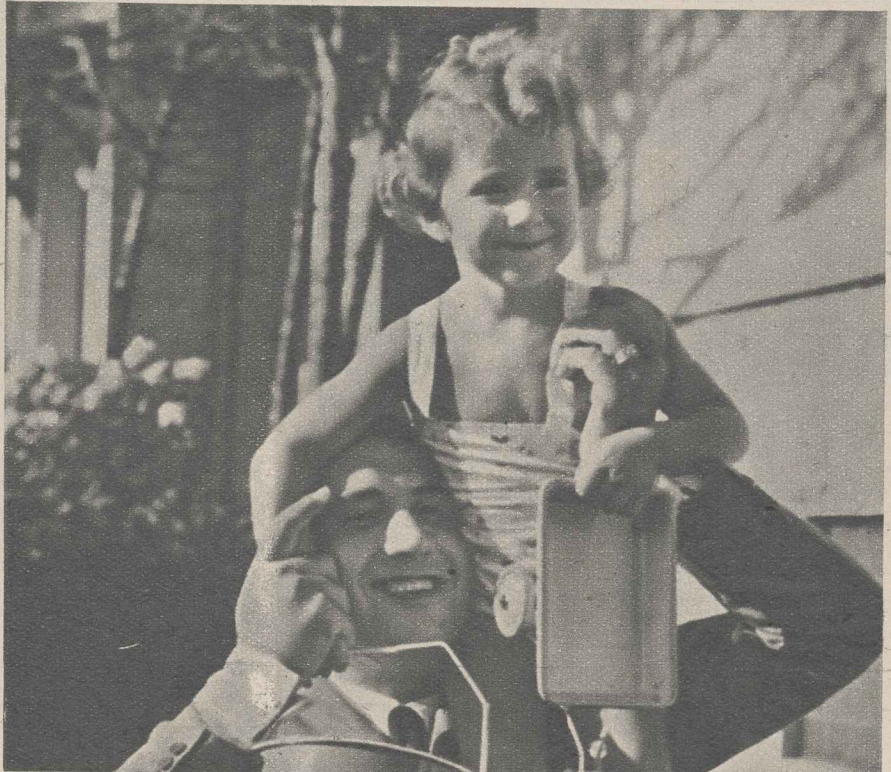
Ὁ Ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας ὁμιλεῖ ἐνώπιον τῆς Συντεχνιακῆς Βουλῆς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗΝ, κατά την διάρκεια της εκστρατείας της Αιθιοπίας, ως αρχηγός του σμήνους «Ντισπεράτα». Είς το πλευρόν του ο Παβολίνι.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗΝ, πρό της αναχώρησης δια την πτήση επί της 'Αδδης 'Αμπέμπα. Είς το πλευρόν του διοικητού της «Ντισπεράτα» ο κ. Φαρινάτσι.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΣΙΑΝΟ έχει τρία τέκνα: την Ραυμόνην, τον Φαβρίκιον και τον Μαυρίκιον. Ίδου αὐτὸς ἐνῶ παίζει μετὰ τὴν μικρὰν Ραυμόνην.

μοίρας τοῦ Fascio Fiorenino. Τὰ ἀεροπλάνα ἀνυψοῦνται καθ' ἑκάστην δι' ἐπικινδύνους ἐπιδρομὰς, πρὸς ἐκτέλεσιν δυσκόλων ἀποστολῶν.

Ὁ θάνατος ἐπικρέμαται. Λέγει τὸ τρογοῦδι τῶν ἡμερῶν ἐκείνων: «Ὁ-ταν ὁ θάνατος στὸν οὐρανὸ ζυγώνει — γύρνα καὶ κύττα τον — κάνε του κόρτε». Κάθε ἡμέραν, οἱ ἀεροπόροι τῆς «Disperata» ἀντιμετωπίζουν ἀτρόμητοι τὸν θάνατον εἰς τοὺς οὐρανοὺς τῆς Αἰθιοπίας. Τὸ ἀεροπλάνον τοῦ Τσιάνο ἐπανέρχεται συχνά, διάτρυτον ἀπὸ τὰς ἐχθρικὰς σφαίρας. Ὁ στολίσκος ἔχει τοὺς νεκροὺς του, τοὺς τραυματίας του. Οἱ Ἀβυσηνοὶ δὲν εἶναι ἀσπλοι, ἔχουν ὄπλα πού τοὺς τὰ ἔδωσεν ἡ Ἀγγλία καὶ γνωρίζουν νὰ τὰ μεταχειρισθοῦν. Ὁ Τσιάνο εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κινδυνωδεστέρων ἀποστολῶν. Οἱ σύντροφοί του τὸν ἀγαποῦν διὰ τὴν οἰκειότητα, διὰ τὴν ἀνδρείαν του. Ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν, τοῦ ἀπονέμονται δύο ἀργυρὰ μετάλλια, τὴν 24 Νοεμβρίου 1935 καὶ τὴν 15 Μαΐου 1936. Τὴν 15 Μαΐου 1936 ὁ Γκαλεάσο Τσιάνο ὑπῆρξεν ἡ ἥρωος τῆς τολμῆρας κατὰ τοῦ ἀεροδρομίου τῆς πρωτεύουσας τοῦ Νεγκούς ἐπιθέσεως. Τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Ἀδδῆς Ἀμπέμπα τοῦ ἀπαντᾷ θαρραλέως. Καὶ εἰς ἄλλας ἀκόμη ἀποστολάς συμμετέσχε κατόπιν ὁ Τσιάνο, ἀπὸ τὰς ὁποίας πολλάκις ἐπέστρεψεν, ὡς ἐκ θαύματος ζῶν.

Ὁ κόμης Τσιάνο διορίσθη Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τὸν Ἰούνιον τοῦ 1936, εὐθὺς μετὰ τὸν αἰθιοπικὸν πόλεμον. Ἡ ὑπερπενταετής δρᾶσις του, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἰταλικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, συμπίπτει μετὰ τὸ ἀκρότατον σημεῖον τοῦ δράματος ὅλων τῶν αἰώνων. Κατὰ τὴν πενταετίαν αὐτήν, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαρχὴ ἐνὸς νέου Αἰῶνος τῆς Ἱστορίας, ὑπῆρξε πρωταγωνιστής, ὅχι μόνον ὁσον ἀφορᾷ τὴν Ἱταλίαν, ἀλλ' ἀκόμη

καὶ διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς τύχης τῶν ἄλλων κρατῶν τῆς Εὐρώπης. Ὑπὸ πολλὰς ἀπόψεις ἐπέδειξε τὰς ἀρετὰς ἐκεῖνας πού μόνον εἰς τὸν Καβούρ ἀνευρίσκωμεν καὶ χάρις εἰς τὰς ὁποίας ὁ μέγας αὐτὸς ὑπουργὸς τοῦ Βίκτωρος Ἑμμανουήλ Β', ἀπέκτησε τὸ παρωνύμιον τοῦ «ὄφαντου», διὰ τὴν φιλεργίαν, τὴν πρωτοβουλίαν, τὸν στοχασμὸν, τὴν διορατικότητα, τὴν μελέτην. Καμμία ἀπὸ τὰς πανουργίας ἐκεῖνας, τὰς διφορούμενας συναλλαγὰς, πού χαρακτηρίζουν τὰς μεθόδους τῆς παλαιᾶς διπλωματίας, δὲν ὑπεισέρχονται εἰς τὰς μεθόδους τοῦ Τσιάνο. Τὸ φωτεινόν, ἀρμονικόν, ἥρεμον πρόσωπόν του, ἐκφράζει ἀκαμπτον ἐνθὺτητα, εὐλικρίνεια, βαθεῖαν συναίσθησιν τῆς τιμῆς. Τιμᾷ τὴν φιλίαν μετὰ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν, τόσο εἰς τὸν ἰδιωτικόν του βίον, ὅσον καὶ εἰς τὰς διεθνεῖς σχέσεις, ποικιλοτρόπως δὲ ἐτιμήθη ἀπὸ τὰς μεγαλτέρας διεθνεῖς πολιτικὰς φυσιογνωμίας. Συνειργάσθη εἰς τὰς κυριώτερας πρὸς θεμελίωσιν τοῦ Ἀξονος διαπραγματεύσεις τῆς Εὐρώπης, βαδίσας πάντοτε, χωρὶς ἐπ' ἐλάχιστον νὰ παρεκκλίνῃ, ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ Μουσσολίνι. Κατὰ τὰς κρίσιμους στιγμὰς, ὁ λόγος του ἐπενέβη πρὸς πλήρη διαφώτισιν τῆς καταστάσεως, ἔπραξε δὲ τοῦτο πάντοτε μετὰ ἡρεμίαν καὶ πειστικὴν, νευρώδη, εὐφράδειαν. Εἶναι μέγας ρήτωρ, ἀλλ' ὑπὸ ἔννοιαν διάφορον, χωρὶς ὑπεκφυγὰς καὶ περιττολογίας, χωρὶς περυγίσματα. Ρήτωρ ἀντιρρητορικός, μὴ προσαρμοζόμενος πρὸς τὴν στομφώδη ἀσθματικὴν κοινοβουλευτικὴν ρητορείαν. Ἡ μοῖρα ἤβλησεν ὥστε ὁ Τσιάνο νὰ θέσῃ ἰδιοχείρως τοὺς πρώτους θεμελίους λίθους τῆς νέας Εὐρώπης, ὅπως συμμετάσχη εἰς τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ γιγαντιαίου οἰκοδομήματος πού θὰ διαρκέσῃ εἰς γενεὰς γενεῶν.

FRANCESCO MARATEA

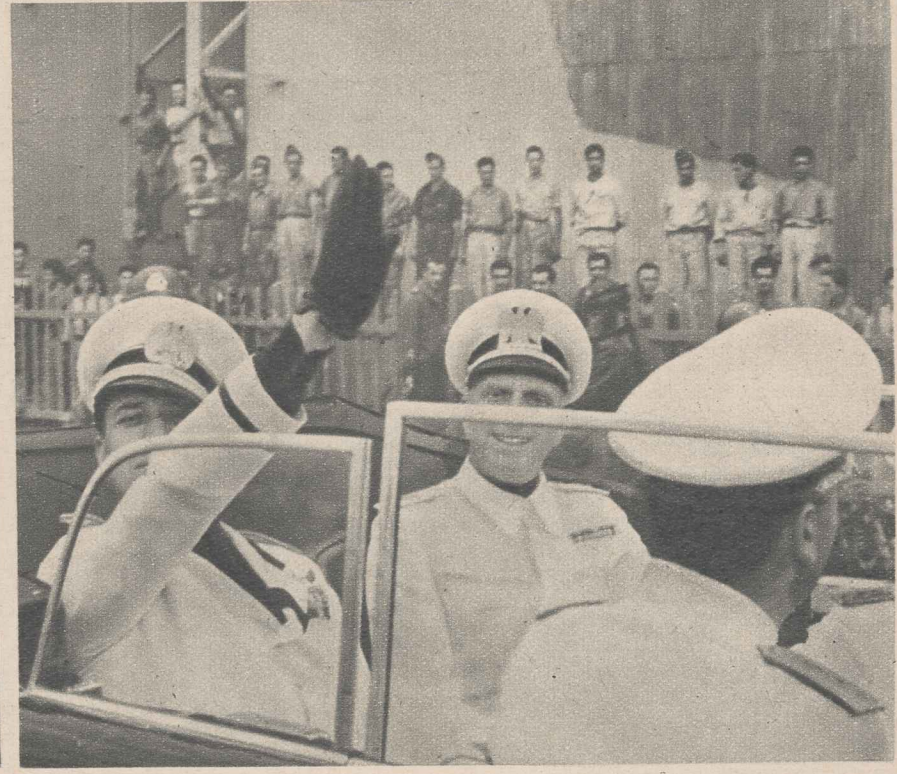
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑΝ ταξιδίου εἰς Γερμανίαν, ὁ ὑπουργὸς Τσιάνο συνδιαλέγεται μετ' ἐνὸς ἐκ τῶν Ἱταλῶν ἐργατῶν πού ἐργάζονται εἰς Γερμανίαν.

ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΣ του εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὁ Ὑπουργὸς Τσιάνο ἐπισκέπτεται πάντοτε τὰς ἰταλικὰς παροικίας τοῦ τόπου. Ίδου αὐτὸς περιτοιχούμενος ἀπὸ τὰ παιδιά μιᾶς παροικίας. Ὁ Ὑπουργὸς εἶναι ἱκανοποιημένος. Τὸ ἡθικὸν τῶν Ἱταλῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶναι πάντοτε ἀκμαϊότατον.

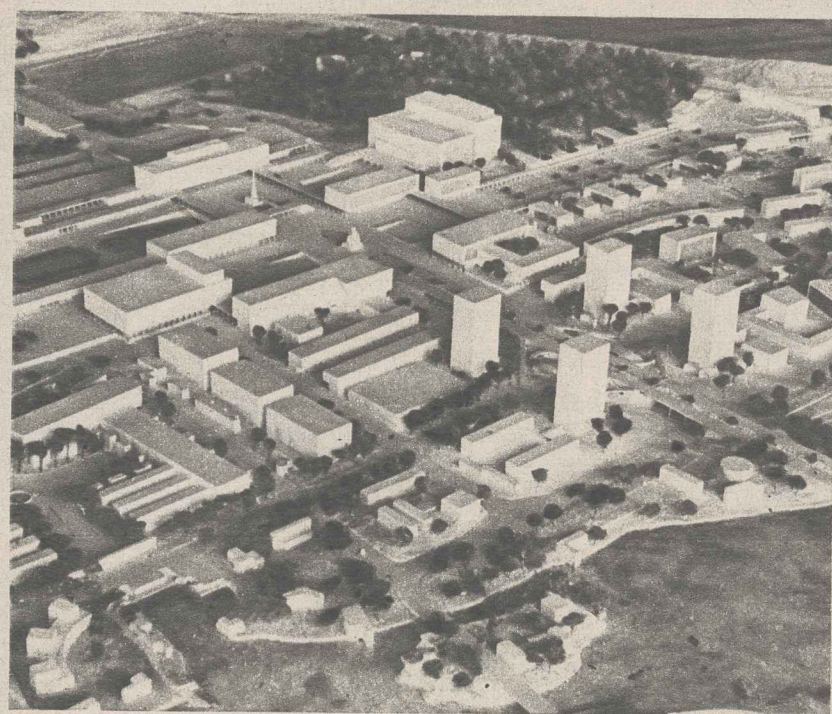
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΛΒΑΝΙΑΝ, ἐνῶπιον τοῦ ἐπυφνημοῦτος λαοῦ, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν δοκιμάζει τὸ ὕδωρ ἐνὸς ὕδραγωγείου ἐγκαινισθέντος ὑπ' αὐτοῦ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΣΙΑΝΟ, ἐπυφνημούμενος ἀπὸ τοὺς κατοίκους, ἐπισκέπτεται τὰ λατομεῖα τὰ ὁποία εἰς κάθε μέρος τῆς Ἀλβανίας εὐρίσκονται ἐν πλήρει δρᾷσει.

ΚΑΘ' ΟΝ ΧΡΟΝΟΝ Η ΙΤΑΛΙΑ ΠΡΟΗΤΟΙΜΑΖΕ ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΕΡΓΑ

Ἡ Διεθνὴς Ἐκθεσίς τῆς Ρώμης, πὺν ἐπρόκειτο νὰ ἐγκαινιάσθῃ ἐπ' εὐκαρίᾳ τῆς εἰκοσαετίας τοῦ Φασισμού, εἶναι ἡ πλέον λαμπρὰ ἀπόδειξις τῆς οἰκοδομικῆς θελήσεως καὶ τοῦ προγράμματος εἰρήνης τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας. Ἀπὸ τὴν κολοσιαίαν συγκέντρωσιν τῶν δυνάμεων τῆς Τέχνης, τῆς Σκέψεως καὶ τῆς Ἑργασίας δλόκληρον τοῦ κόσμου, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προκύψῃ ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἐκτίμησις μεταξὺ τῶν λαῶν καλῆς θελήσεως, οἱ ὅποιοι, μὲ τὴν κοινὴν πρόθεσιν νὰ διατηρήσουν τὴν εἰρήνην, θὰ ἠδύνατο νὰ βαδίσουν ὁ εἰς παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου πρὸς τὸ ἰδεῶδες τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης.

ΙΔΟΥ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΚΘΕΣΕΩΣ, ΤΑ ΕΓΚΑΝΙΑ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΕΙΣ ΡΩΜΗΝ, ΤΗΝ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1942, ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΙΑΣ ΤΗΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.

ΕΙΣ ΤΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΘ. ΤΟΥ 1942, ΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΜΕ ΕΠΙΤΑΧΥΝΟΜΕΝΟΝ ΡΥΘΜΟΝ. ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ ΗΣΑΝ ΑΠΗΣΧΟΛΗΜΕΝΟΙ ΜΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ.

ΑΙ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΠΡΟΗΤΟΙΜΑΖΟΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Καθ' ὃν χρόνον οἱ νέοι λαοὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γερμανίας, συνδεδεμένοι δι' ἑνὸς προγράμματος ὑψηλῆς κοινωνικῆς ἀξίας, εἰργάζοντο διὰ νὰ ἐγκαθιδρύσουν τὸν πολιτισμὸν τῆς ἐργασίας, τὰ δημοκρατικὰ ἔθνη προσεπάθουν μὲ κάθε μέσον νὰ παρεμποδίσουν τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν των. Μὲ διαβολικὴν ραδιουργίαν τῶν ἀρνητικῶν δυνάμεων τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ἀμερική εἰργάζοντο διὰ νὰ διασπείρουν τὴν διχόνοιαν μεταξὺ τῶν λαῶν. Διχόνοια ἡ ὁποία ἐπρόκειτο μοιραίως νὰ φέρῃ πρὸς τὸν πόλεμον, τὸν ὅποιον ἠθέλησαν αἱ δημοκραταὶ αὐταί.

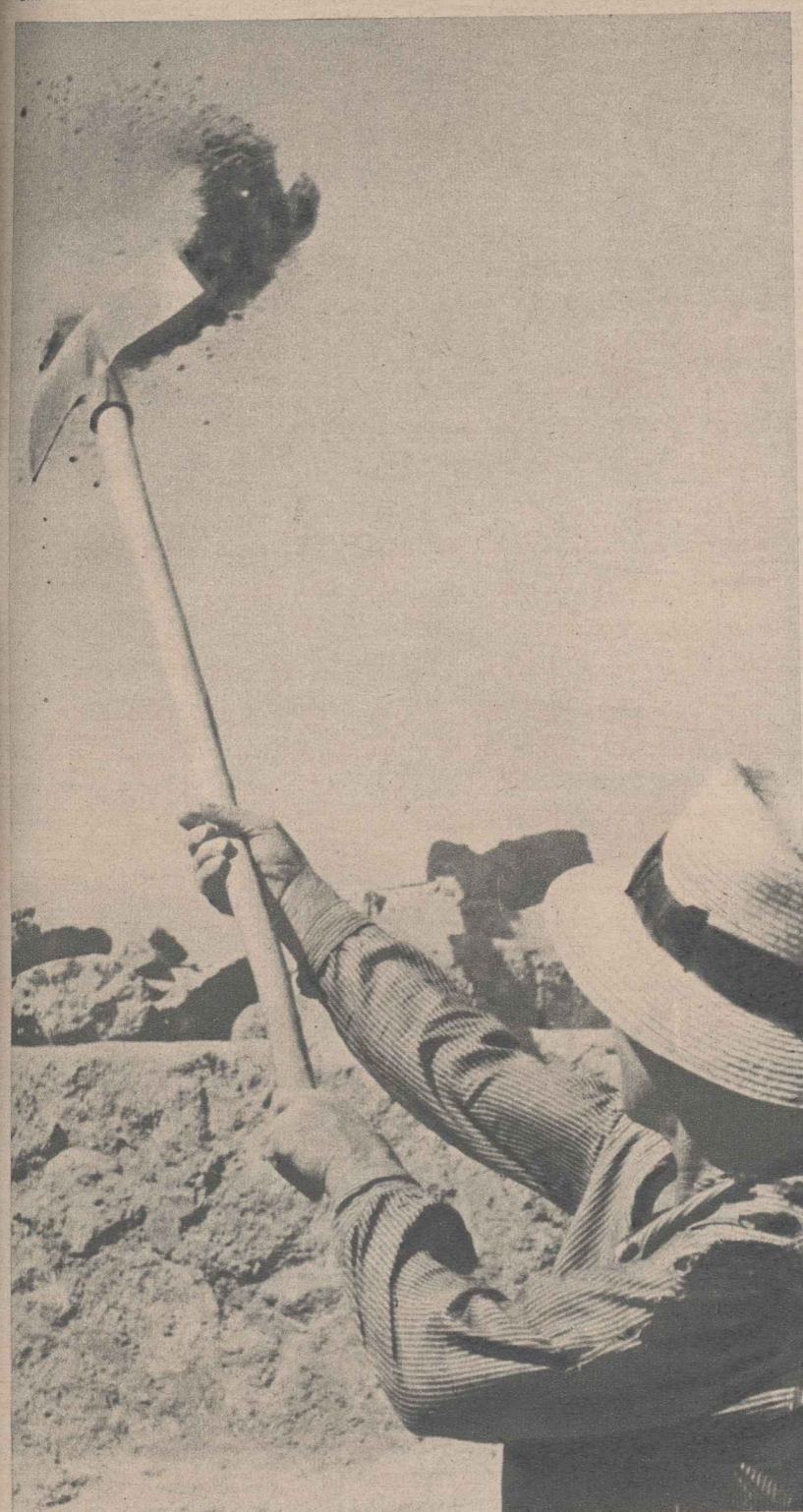

ΚΑΘ' ΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ ΕΡΡΙΠΤΟΝΤΟ ΑΙ ΒΑΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΙΡΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ ΕΞΗΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΑΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΠΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ, ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΕΙΣ, ΕΙΣΧΟΡΕΙ ΜΙΑ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΨΥΧΩΣΙΣ, Η ΟΠΟΙΑ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΝΟΣΗΡΑΝ ΜΟΡΦΗΝ. ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΕΙΣΗΚΘΗΣΑΝ ΑΙ ΑΝΤΙΣΦΥΣΙΟΓΟΝΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ.

ΣΕΛ. 57

Ο ΚΑΘΕ ΛΙΘΟΣ ΠΟΥ ΜΕΤΑΚΙΝΕΙΤΑΙ, ΔΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΝ, ΠΟΥ ΘΑ ΜΑΡΤΥΡΗΣΗ ΤΟΝ ΥΨΗΛΟΝ ΒΑΘΜΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΘΑ ΗΘΕΛΕ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΤΕΥΝΑΣΗ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗΝ ΨΥΧΩΣΙΝ ΤΩΝ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΕΘΝΩΝ.

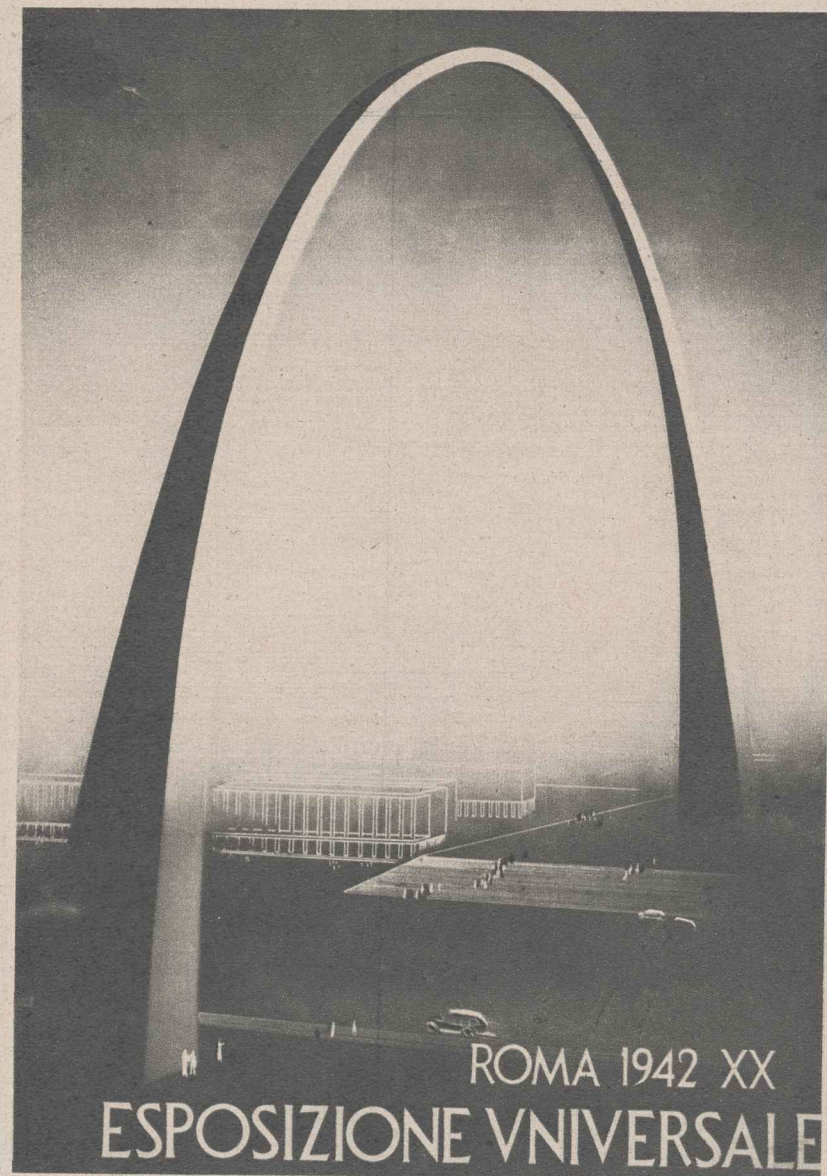
ΣΥΡΕΤΑΙ ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ, ΠΟΥ Θ' ΑΝΥΨΩΣΗ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΗΣ ΤΕΡΑΣΤΙΑΣ ΣΥΣΤΑΔΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ Ν' ΑΝΑΦῆ ΕΙΣ ΤΑ ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΤΕΡΑΣΤΙΑΣ ΑΥΛΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΕΚΘΕΣΙΝ.

ΕΝ ΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ, ΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΠΡΟΣΒΑΛΟΥΝ ΤΑ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΑ ΕΘΝΗ, ΜΕ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΔΙΚΟΥΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ.

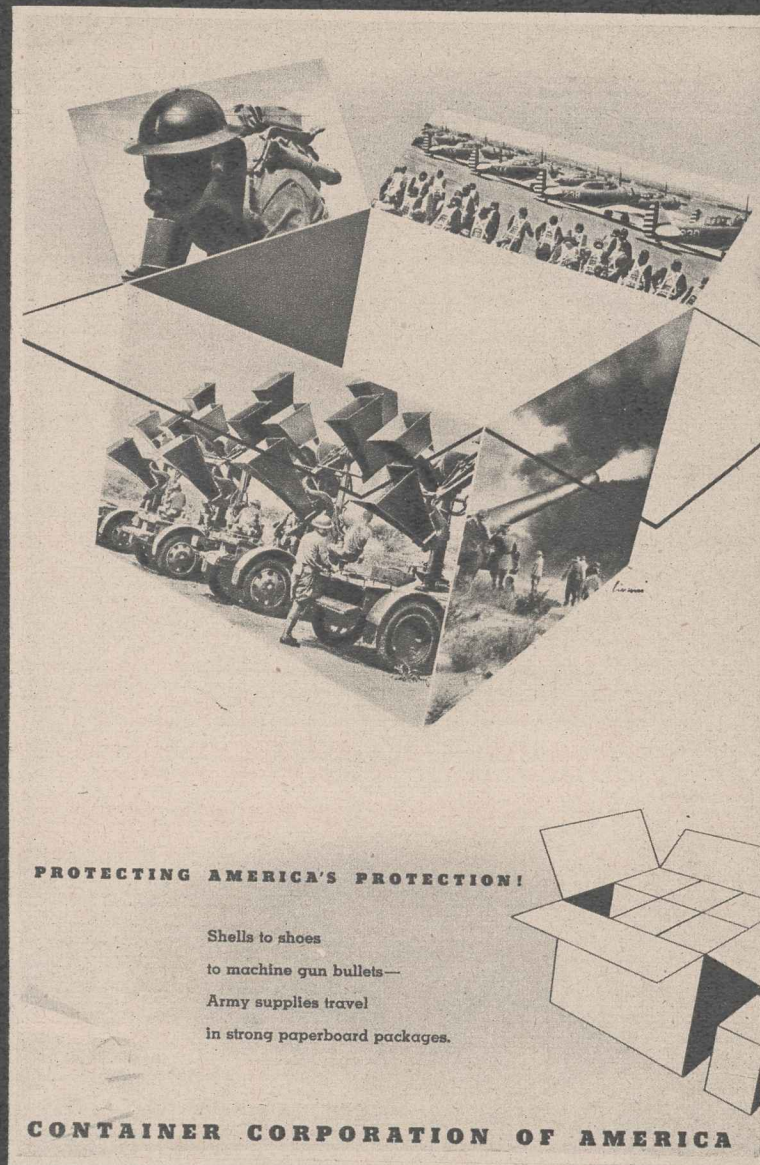
ΤΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΝΤΟΚΟΥΜΑΝΤΕΡ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ, ΠΡΟΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ. ΜΙΑ ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ, ΕΝΟΠΙΩΝ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΡΩΝ.

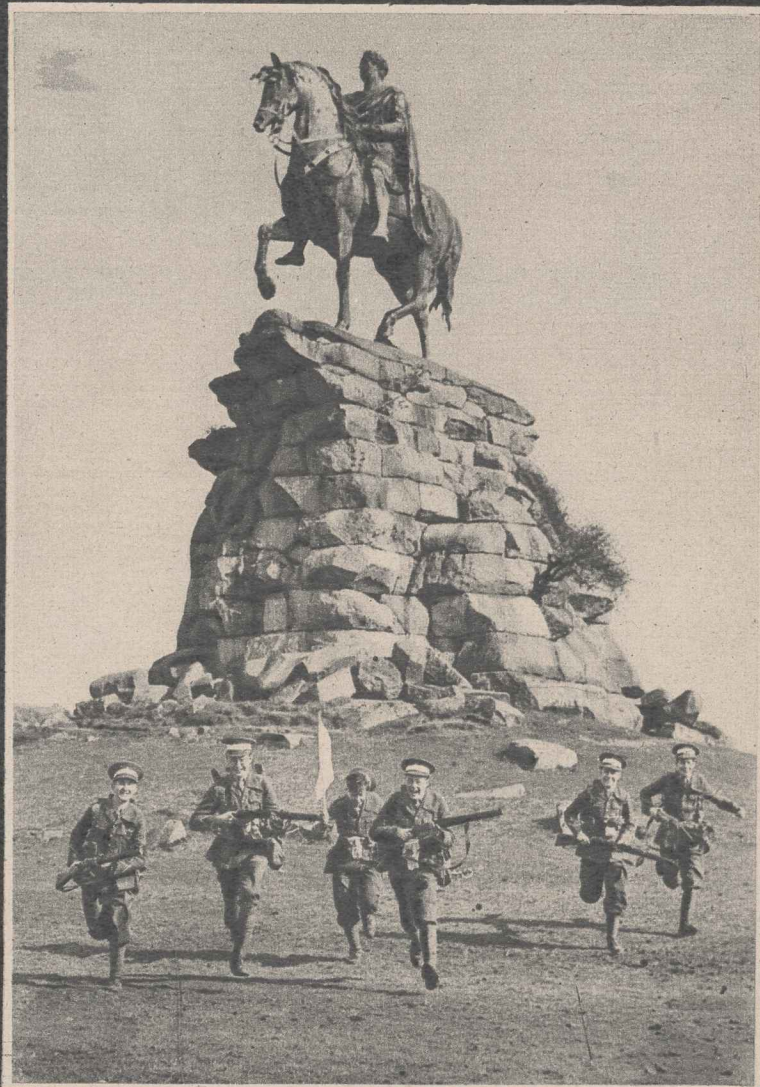
Ο ΙΤΑΛΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΕΠΙΘΥΜΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΓΝΩΣΤΟΝ ΤΟ ΜΕΓΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ, ΚΑΙ ΠΟΛΛΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ, ΑΝΑΓΓΕΛΟΥΝ ΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΗΝ ΓΕΝΕΣΙΝ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ.

Η ΜΝΗΜΕΙΟΔΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, ΔΙΑΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΟΔΗΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ ΝΑΝ, ΜΕ ΤΟΝ ΕΠΙΒΑΝΤΙΚΟΝ ΟΓΚΟΝ ΤΗΣ, ΤΗΝ ΤΕΡΑΣΤΙΑΝ ΑΥΛΗΝ, ΤΗΝ ΠΡΟΔΙΣΜΕΝΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΙΝ.

ΠΟΛΕΜΟΧΑΡΕΣ ΡΙΓΟΣ ΔΙΑΤΡΕΧΕΙ, ΑΠΟ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΚΡΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ, ΤΗΝ ΓΗΡΑΙΑΝ ΑΓΓΛΙΑΝ ΚΑΙ ΦΘΑΝΕΙ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΚΟΛΛΕΓΙΟΝ ΤΟΥ ΗΤΟΝ.

ΚΑΘ' ΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ ΕΡΡΙΠΤΟΝΤΟ ΑΙ ΒΑΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΙΡΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ ΕΞΗΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΑΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΔΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ.

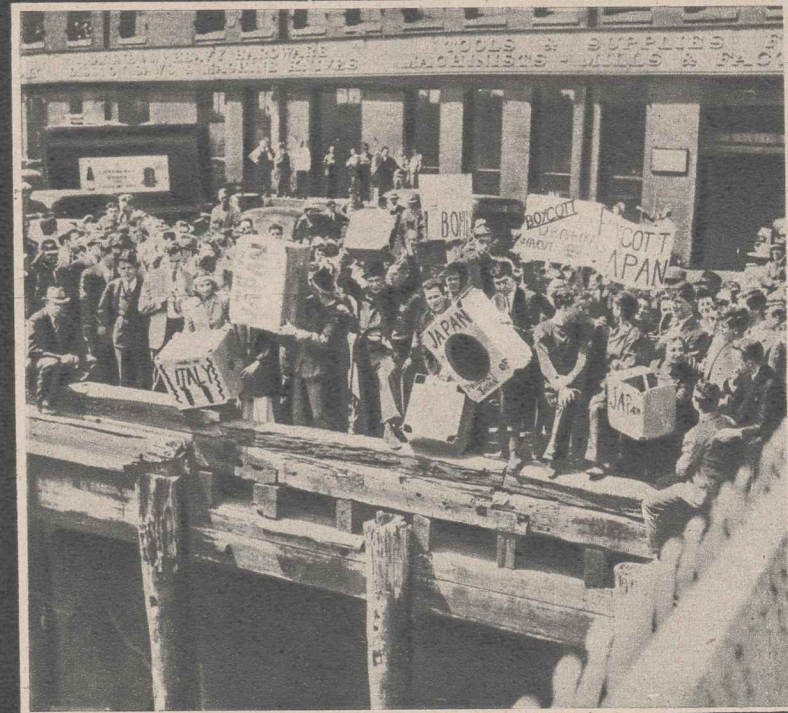
Η ΔΗΜΟΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΠΙΣΤΕΥΤΟΝ ΟΤΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΜΕΙΝΕΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ. ΨΕΥΔΟΣ: ΤΑ ΤΟΙΧΩΜΑΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΡΩΝ ΕΧΟΥΝ ΗΔΗ ΠΡΟ ΠΟΛΛΟΥ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ.

ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΨΙΔΟΣ, Η ΟΠΟΙΑ ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΚΘΕΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΛΑΩΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

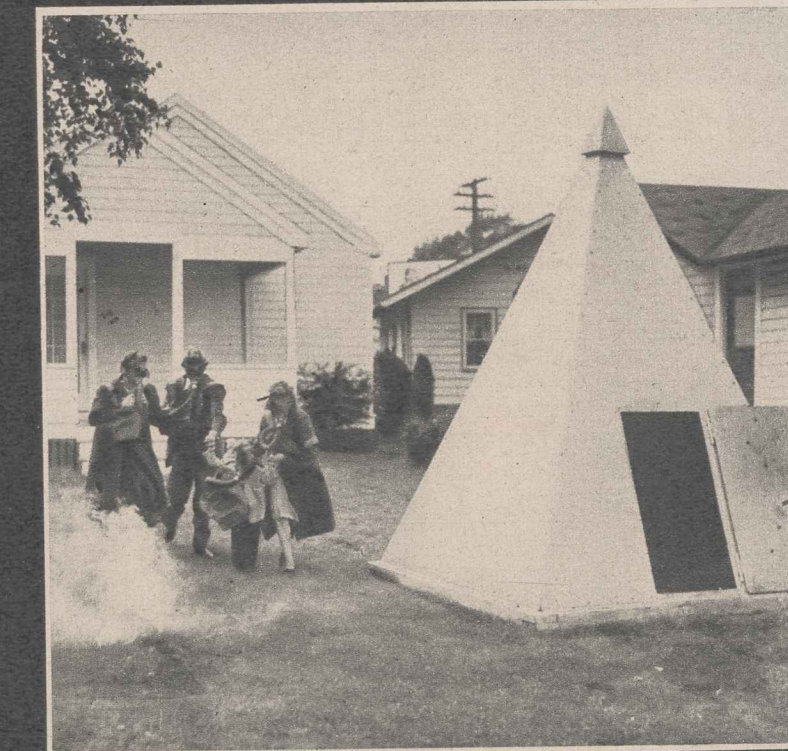
Ο ΗΤΟΥΤΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΟΝΑΧΟΝ, ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ. ΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ ΣΥΝΤΡΙΒΟΝΤΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΜΨΙΑΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΩΝ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΑΙ ΠΟΥ ΕΞΕΣΠΑΣΕΝ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ.

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΡΟΥΣΒΕΛΤ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΙΚΗΣ ΕΚΔΟΧΗΣ, ΕΦΕΥΡΙΣΚΟΥΝ, ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ, ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ, ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ, ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΚΟΦΗΜΟΝ ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «INTELLIGENCE SERVICE», ΜΕΛΕΤΑΤΑΙ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΔΙΑ ΝΑ ΕΥΡΕΘΗ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΝΑ ΕΙΣΕΛΘΗ Η ΔΙΧΟΝΟΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΛΑΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Η ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΜΥΝΑ ΗΤΟ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΗΝ ΝΗΣΟΝ ΠΡΙΝ ΑΚΟΜΗ ΕΚΡΑΓΗ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ. ΑΥΤΟ ΗΤΟ ΦΑΝΕΡΟΝ ΣΥΜΠΤΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΨΥΧΩΣΕΩΣ.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΑΣ

Την 28 Ιουνίου 1919 υπεγράφη η συνθήκη των Βερσαλλιών, η οποία θα έπρεπε να είναι η τελευταία και συμπερασματική λέξις μιᾶς ειρήνης διαρκείας, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὑπῆρξεν ἡ προκαλέσασα ἕνα σύνολον ἀδικιῶν ἔναντι τῶν νικητῶν καὶ μέρους τῶν νικητῶν καὶ εἰδικῶς ἔναντι τῆς Ἰταλίας.

Ἡ Ἰταλία, πού εἶχε συντελέσει ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν νίκην, ὑπεχρεώθη νὰ υποστή ἐκ μέρους τῶν συμμάχων τῆς μίαν εἰρήνην, πού δὲν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν τῆς οὐτὸ τοῦ χυθὲν αἵμα τῶν τέκνων τῆς, ἐπὶ τῶν κοινῶν πεδίων τοῦ πολέμου, οὐτὲ τὰς θυσίας τοῦ λαοῦ τῆς, οὐτὲ τὰς πλέον στοιχειώδεις καὶ βασικὰς ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας.

Ἀπὸ ἕνα σύνολον συγκρίσεων τοῦ τραγικοῦ ἱσολογισμοῦ τοῦ Μεγάλου πολέμου, παρουσιάζοντο ἐμφανῶς αἱ ἀδικίαι τῶν Βερσαλλιών: Οἱ πεσόντες Ἀγγλοὶ ἦσαν τὸ 2 ἐπὶ τοῖς χιλίοις τῶν κατοίκων τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας, οἱ πεσόντες Γάλλοι τὸ 15 ἐπὶ τοῖς χιλίοις τῶν κατοίκων τῆς Γαλλικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐνῶ οἱ πεσόντες Ἰταλοὶ ἀντεπροσώπευον τὸ 19 ἐπὶ τοῖς χιλίοις τῶν κατοίκων.

Τὰ ἐδαφικὰ κέρδη ἀντιθέτως ὑπῆρξαν τὰ ἐπόμενα: διὰ κάθε πεσόντα ἡ Ἀγγλία ἔλαβε δύο τετραγωνικά χιλιόμετρα πλουσίων ἀποικιακῶν ἐδαφῶν, ἡ Γαλλία ἡμισυ τετραγωνικὸν χιλιόμετρον καὶ ἡ Ἰταλία, κατόπιν μακρῶν διπλωματικῶν συζητήσεων, ἔλαβε, διὰ κάθε πεσόντα, ἕν τέταρτον τετραγωνικοῦ χιλιομέτρου ξηρᾶς ἄμμου.

Ἡ Ἰταλία, προδοθεῖσα ἀπὸ τοὺς συμμάχους τῆς πού εἶχεν σώσει, δοκιμασθεῖσα ἀπὸ μίαν περιπέτειαν πού τῆς ἐστοίχισε 680 χιλ. νεκρῶν, ἑκατομμύρια πληγωμένων, δισεκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια ἐξόδων καὶ ἀπωλειῶν, εὐρέθη αἰφνιδίως εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξεύρη μίαν ὁδὸν διὰ τὴν πορείαν τοῦ λαοῦ τῆς καὶ νὰ τὴν ἐξεύρη μόνη τῆς, παρὰ τὴν ἐχθρότητα ἐνὸς κόσμου πού ἔπλεεν εἰς τὸν χρωσὸν καὶ τῆς ἔκλειε μετὰ κάθε μέσον τὸ μέλλον τῆς.

Ἡ Ἰταλία, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κοπιαστικῆς ἀνεξαρτησίας τῆς καὶ κατόπιν ἐπίσης, ἔθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀγγλοσάξωνας τὸ πολὺ πολὺ ὡς μία ἐγγὺς καλὴ ἀγορὰ καταναλώσεως καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἠνυπόθηκτο ἡ δημιουργία ἐξωτικοῦ ρυθμοῦ καὶ νοσηρᾶς ἐπιθυμίας διὰ κάθε ἐξωτερικὸν προϊόν.

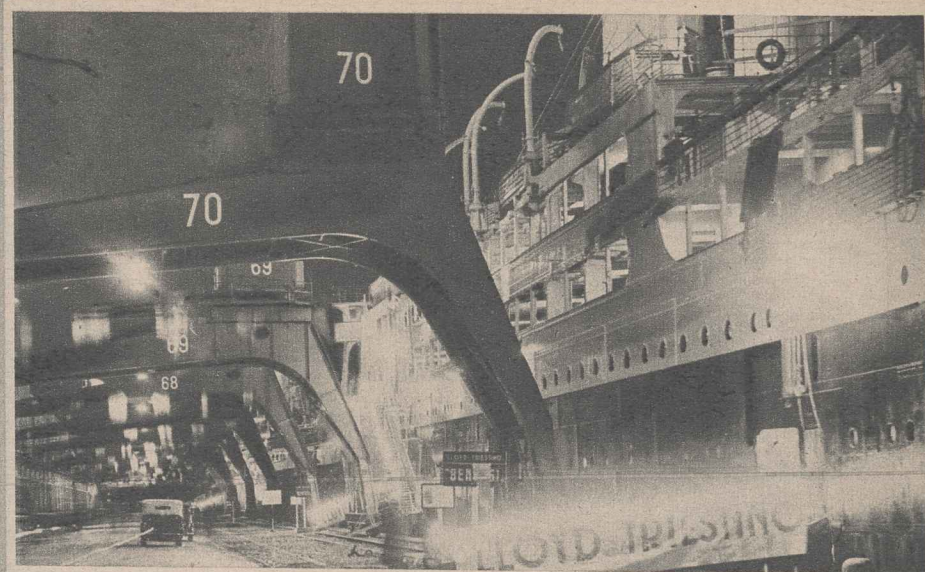
Εἰς ἀντάλλαγμα οἱ Ἰταλοὶ εἶχον ἕνα μόνον ἐμπορεύσιμον ἀγαθὸν ἀποτελούμενον ἀπὸ τοὺς καρπούς τῆς σκέψεώς μας καὶ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῶν βραχιόνων μας καὶ τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ προσεφέρετο

δι' ἀνάγκας τῆς ζωῆς. Τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος δὲν ἦτο τόσον ἐκτεταμένον καὶ τόσον πλούσιον διὰ νὰ περιλάβῃ ὅλους τοὺς κατοίκους εἰς τρόπον ὥστε ἀπὸ τοῦ 1870 μέχρι τῆς ἀνάδου τοῦ Φασισμού εἰς τὴν ἀρχὴν 17.000.000 ὑπεχρεώθησαν νὰ μεταναστεύουν.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἡ Ἰταλία ἠρίθμει μόλις 18 ἑκατομμύρια κατοίκων, κατὰ δὲ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης συρράξεως ἠρίθμει 45 ἑκατομ., καὶ ἤτο ὑποχρεωμένη νὰ ζῇ ἐντὸς χώρου ἥδη ἀνεπαρκοῦς διὰ πληθυσμὸν 2,1/2 φορές κατὰ τερον. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐπεχειρήθη τὸ πᾶν: ἀπεξηρᾶνθησαν τὰ ἔλη, ἀξιοποιήθησαν οἱ ἀγροί, ἀνεκωδόθησαν αἱ πόλεις, κατεσκευάσθησαν νέοι δρόμοι καὶ ἐξητάσθησαν τὰ σπλάχνα τῆς γῆς, παρ' ὅλον ὅτι τὰ δημοπλουτοκρατικά κράτη τῆς ἑκάμαν τὸν πλεον δόλιον οἰκονομικὸν πόλεμον.

Ἐξω τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους, κάθε ἀπόπειρα γενομένη ἀπὸ Ἰταλοῦς, πού ἐπεχείρουν νὰ κερδίσουν μετὰ τὰ ὅπλα μίαν θέσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον, συνήνηται τὴν πλεον καταχθόνιον ἐχθρὰν ἐκ μέρους τῶν ἡγεμονευόντων κρατῶν. Κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Λιβύης, ὁ ἐχθρὸς ὠπλίσθη ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν (καὶ ἐπρόκειτο νὰ κατακτηθῇ μόνον ἕνα ἄγονον ἔδαφος). Καὶ κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς Αἰθιοπίας, ἡ Ἀγγλία, ἀφοῦ ἐξώπλισε τὸν στρατὸν ἐνὸς δουλεμποροῦ αὐτοκράτορος, διοργάνωσε, ὁμοῦ μετὰ 52 ἄλλα κράτη, τὸν οἰκονομικὸν στραγγαλισμὸν τῆς Ἰταλίας. Καὶ ὅμως αἱ ἀποικιακαὶ αὐτὰ ἐπιχειρήσεις μας δὲν ἀπέβλεπαν εἰς τὴν κατάκτησιν ἐδαφῶν πλουσίων εἰς πρώτας ὕλας (εὐρίσκοντο ἤδη ὅλα ἀπὸ καιροῦ εἰς χεῖρας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν ἄλλων αὐτοκρατοριῶν), ἀλλὰ μόνον ἐδαφῶν ἱκανῶν ν' ἀπορροφήσουν ἕνα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ μήτηρ πατρίς δὲν ἠδύνατο πλεον νὰ συγκρατήσῃ.

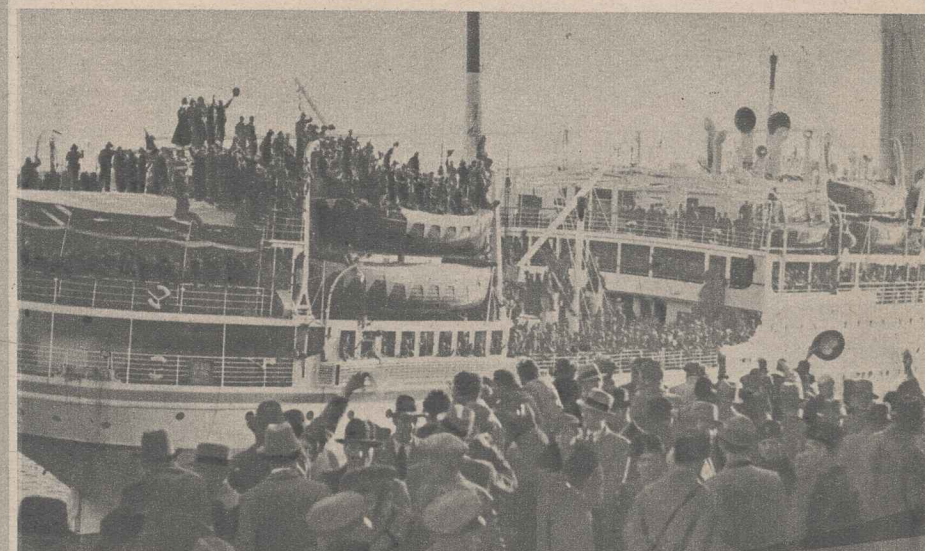
Ποῦ ἔπρεπε νὰ ζήσουν πολιτισμένα, 45 ἑκατ. ἀνθρώπων; Ὡς λαὸς νέος, ζωτικὸς, ἐργατικὸς, εἶχεν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ πλεον ἐνδοξὸν ἱστορίαν, καὶ πού περισφιγγεται ἐντὸς τῆς ἰδίας τοῦ γῆς καὶ τῆς ἰδίας τοῦ θαλάσσης ἀπὸ ἄλλους ἀρπακτικούς λαούς. Πῶς ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ πρόβλημα αὐτῆς τῆς ζωῆς τοῦ; Ὁ πόλεμος τῶν Ἰταλῶν, εἶναι πόλεμος ἔχων ὡς εὐρὴν ὀρίζοντα τὴν ἐγκαθίδρυσιν νέας τάξεως εἰς τὴν. Εὐρώπην καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἐργασίας ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ. Εἶναι ὁ πόλεμος τοῦ πτωχοῦ καὶ μετὰ πολλοὺς βραχίονας λαοῦ, «ἐναντίον τῶν πλουτοκρατῶν».

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΑΠΟΙΚΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΒΥΝ ΚΑΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΤΩΝ 15 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΝ ΑΦΡΙΚΗΝ, ΑΠΕΔΕΙΞΑΝ ΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ

ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ, ΟΤΙ ΑΙ ΙΤΑΛΙΚΑΙ ΑΠΟΙΚΙΑΚΑΙ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ ΑΠΕΒΛΕΠΟΝ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΕΥΡΕΣΙΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΕΚΕΙΝΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ, ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΔΕΝ ΗΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΗ Η ΠΑ-

ΤΡΙΣ. ΑΝ ΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ ΔΕΙΚΝΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΑΠΟΙΚΩΝ, ΤΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΒΥΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΝ ΑΦΡΙΚΗΝ, Η ΚΑΤΩ ΦΩ-

ΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ ΔΕΙΚΝΥΕΙ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΝ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ ΚΑΙ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΕΤΡΑΝΔΡΙΑΣ ΙΤΑΛΟ ΜΠΑΠΠΟ, ΚΑΘ' ΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΠΑΡΙΣΤΑΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΩΝ ΑΝΑΧΩΡΟΥΝΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ.

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΙΟΥΝΙΟΣ 1940

ΤΗΝ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1940 εισήρχετο ἡ Ἰταλία εἰς τὸν πόλεμον. Τὸ ἔργον τῶν ἰταλικῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἦτο πολυπλοκώτατον, διότι εἶχον τεραστίαν ἀκτίνα ἐνεργείας, ἀπὸ τὸ Λευκὸν Ὅρος μέχρι τοῦ Ἰσημερινοῦ.

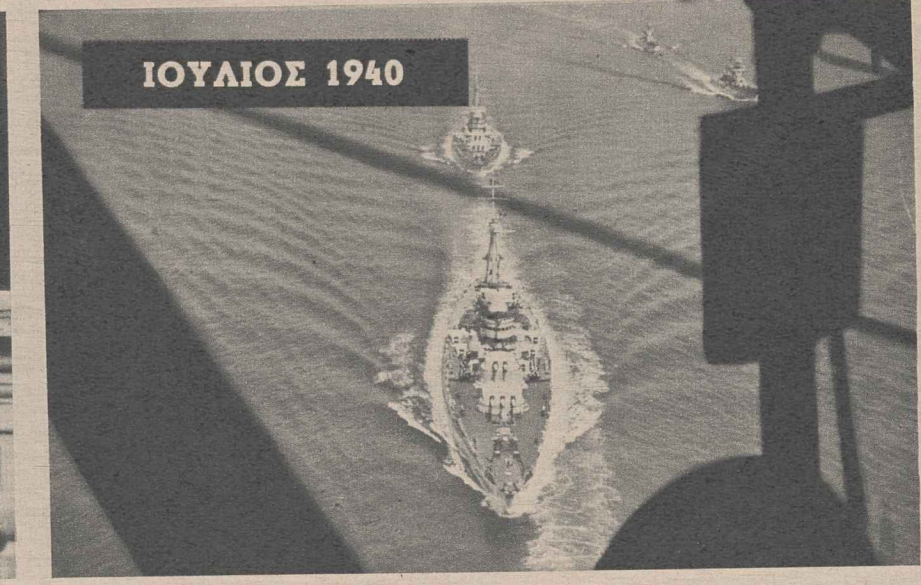
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1940

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ μαινεται εἰς τὰ ἀφρικανικὰ σύνορα. Ἀφοῦ ἔκαμαν ἀρκετὰς ἐπιθέσεις ἐπὶ ξένου ἐδάφους, τὰ ἰταλικά στρατεύματα ἔκαμαν ἐναρξιν μιᾶς μεγαλειέρας ἐπιχειρήσεως, τῆς κατακτήσεως τῆς Ἀγγλικῆς Σομαλίας.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1940

ΤΗΝ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ἀρχίζουν αἱ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχειρήσεις. Αἱ δυσκολίαι τοῦ κλίματος καὶ τῆς ζώνης, ἡ ἀρχικὴ ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ τοῦ ἀντιπάλου δὲν κάμπουν τὰ ἰταλικά στρατεύματα, τὰ ὁποῖα ἀνθίστανται.

ΙΟΥΛΙΟΣ 1940

ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΕΝΤΟΣ τοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀλπεων ἐχθροῦ, ἔλαβε μεγαλειέταν σημασίαν ὁ τομεὺς τῆς Μεσογείου. Τὴν 9ην Ἰουλίου ὁ στόλος μας συνεκρούετο διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ Ἰόνιον, μετὰ τὸν Ἀγγλικόν.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1940

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ τῆς Λιβύης κάμνουν, τὴν 15 Σεπτεμβρίου, ἐναρξιν τῆς ἐπιθέσεως. Ἡ μάχη διαρκεῖ τρεῖς ἡμέρας καὶ ὁ ἐχθρὸς ὑποχωρεῖ πέραν τῶν 100 χιλιομέτρων. Κατακτᾶται τὸ Σίντι Ἐλ Μπαράνι.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1940

ΤΗΝ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ λαμβάνει χώραν εἰς τὴν Μεσόγειον μεγάλη ναυμαχία, ὅπου συμμετέχουν αἱ μεγαλύτεραι μονάδες τῶν δύο στόλων. Τὸ ἀγγλικὸν ναυτικὸν ἐξαναγκάζεται νὰ ἀποσυρθῇ ἔμπροσθεν τοῦ ἰταλικοῦ στόλου.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1940

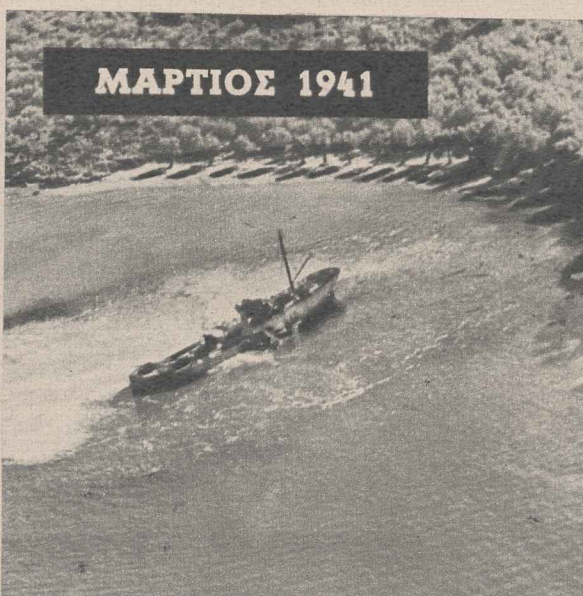
Η ΑΓΓΛΙΚΗ αυτοκρατορία συναθροίζει, κατά το διάστημα δύο ετών πολέμου, όλες της τās δυνάμεις διά νά μάς άποσπάση την Λιβύην. Τά στρατεύματά μας άνθίστανται πάντοτε σθεναρώς.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1941

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΟΙΡΑ έπισημειούται εις την δυτικήν Μεσόγειον. Κατά την 10 'Ιανουαρίου, τής έπιτίθενται τά Ιταλικά τορπιλλοπλάνα και βυθίζουν άρκετά πλοία. Τό αεροπλανοφόρον «'Ιλλούστριους» ύφίσταται βαρείας ζημίας από τορπίλλην και άποσύρεται τής μάχης.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1941

ΕΧΘΡΙΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ άποβιβάζονται την 15 Φεβρουαρίου, εις τό Καστελλόριζον. Άλλά μετά τρείς ημέρας άνεκατελάβομεν έκ νέου την νήσον.

ΜΑΡΤΙΟΣ 1941

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ στόλου, εις Σούδαν, έξαπολύεται την 26 Μαρτίου ή πρώτη επίθεση. Ένα καταδρομικόν και τρία έμπορικά είναι τά θύματα.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1941

ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙΝ του 1941 έκτυλίσσονται γεγονότα: ένάρξεις τών κατά τής Σερβίας έπιχειρήσεων, κατάληψις τής Βεγγάζης και τής Μπαρντία.

ΜΑΪΟΣ 1941

ΤΟΝ ΜΑΪΟΝ Ιταλικά και γερμανικά στρατεύματα έπιχειρούν την κατάκτησιν τής Κρήτης. Τό ναυτικόν μας άντιμετωπίζει υπερτέρας βρεττανικάς δυνάμεις, τορπιλλοβόλα δέ έπιτίθενται κατά μεγάλων έχθρικών πλοίων.

ΙΟΥΝΙΟΣ 1941

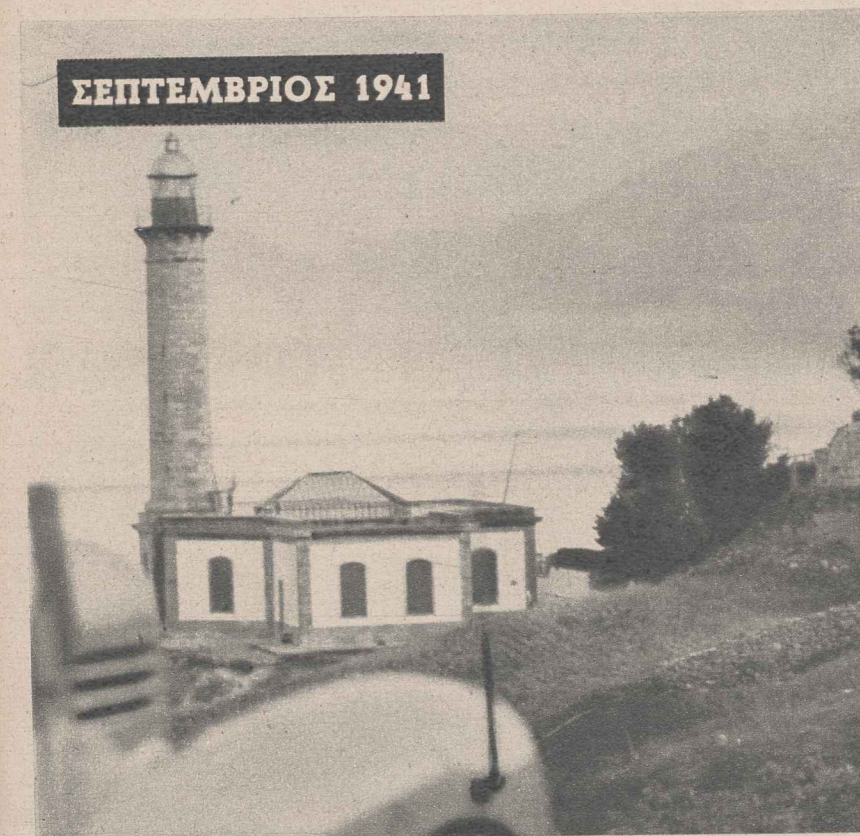
ΚΑΤΑ ΤΗΝ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ, εις την 'Αφρικήν, οι "Άγγλοι έπιχειρούν νά διασπασούν τό μέτωπον του Σολλούμ, άλλ' ή προσπάθειά των, μολονότι γενομένη με τεραστίας δυνάμεις, θραύεται. Συλλαμβάνονται πολλοί αιχμάλωτοι.

ΙΟΥΛΙΟΣ 1941

Η ΝΑΥΤΙΚΗ βάσις τής Λά Βαλέττας, (Μάλτα) προσβάλλεται την 26 'Ιουλίου από τās Ιταλικάς ναυτικάς δυνάμεις. Παρά τά προσκόμματα και τό πυρ τών πυροβολείων του λιμένος, οι ναυτικοί μας πλήττουν τέσσαρα πλοία.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1941

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΩΝ τής νέας Εύρώπης, τών πολεμούντων κατά τής μπόλσεβικικής Ρωσίας, συγκαταλέγεται και τό 'Ιταλικόν 'Εκστρ. Σώμα, τό όποίον έρχεται εις έπαφήν μετά του έχθρου κατά τās άρχάς Αύγουστου.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1941

Ο ΟΡΜΟΣ ΤΟΥ ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ' άσφαλέστατον καταφύγιον τών βρεττανικών δυνάμεων, παραβιάζεται από τους 'Ιταλούς. Πέντε μονάδες έβλήθησαν έντός του λιμένος: 1 καταδρομικόν, 3 πετρελαιοφόρα και έν πλοίον δεξαμενή.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1941

ΤΗΝ 21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ τό εις Ρωσίαν 'Ιταλικόν 'Εκστ. Σώμα, παραβιάζον τās έχθρικές γραμμάς, κατακτά τό Σταλινό, σπουδαιότατον βιομηχανικών κέντρον. Συνελήφθησαν πλέον τών 10.000 αιχμαλώτων και ύλικόν.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1941

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΣΑΙ τās νικηφόρους έπιχειρήσεις των, αι έν Ρωσία δρώσαι Ιταλικά δυνάμεις άποσπούν την 11 Νοεμβρίου από τόν έχθρόν τόν σιδηροδρομικόν κόμβον τής Νικιτόβκα. Άπωθούνται δλαι αι άντεπιθέσεις.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1941

ΑΙ ΙΤΑΛΙΚΑΙ δυνάμεις επίθεσεως εισδύουν την 18 Δεκεμβρίου εις τόν λιμένα τής 'Αλεξανδρείας. Δύο άγγλικά θωρηκτά τύπου «Βασίλισσης 'Ελισάβετ» και «Βάλλιαντ» διαρραγέντα από τās έκρήξεις, βυθίζονται.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1942

ΤΗΝ 22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ αρχίζει Ιταλογερμανική επίθεση εις την 'Αφρικήν. 'Η έχθρική άντίστασις θραύεται. Έπανακαταλαμβάνεται ή Βεγγάζη. Τό άγγλικόν δνειρον όπως άποδιωχθή ή 'Ιταλία από την Λιβύην, ναυαγεί.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1942

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ή προς ανατολάς προέλασις. Τὴν 2 Φεβρουαρίου ἡ Κυρήνη καὶ τὴν 4 τοῦ ἰδίου μηνὸς ἡ Ντέρνα, ἐπανακτώνται. Ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν καὶ ἡ δασις Τζιάλλο τὴν ὁποίαν ὑπερησίζοντο ἰνδικὰ στρατεύματα. Οἱ Ἕλληνες διώκονται μέχρις Ἀίν-ελ-Γκαζάλα.

ΜΑΡΤΙΟΣ 1942

Αἱ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑὶ δυνάμεις τοῦ Ἕλληνος σφυροκοποῦν ἀδιακόπως τὴν βάσιν τῆς Μάλτας. Καταφύγια, ναύσταθμοι, δεξαμεναί, ναυπηγεῖα, τὰ πάντα μεταβάλλονται εἰς σωρὸν ἐρείπων.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1942

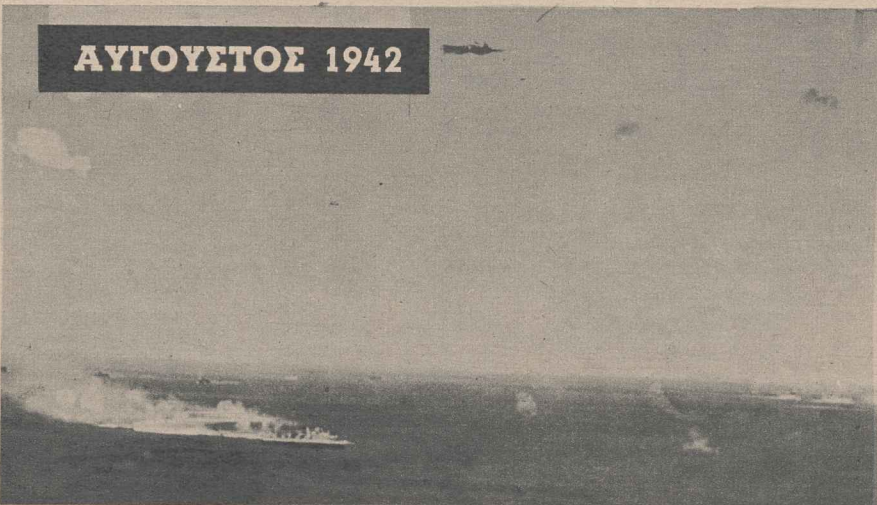
Ο ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ πόλεμος δημιουργεῖ μεγάλα κενὰ εἰς τὸν ἐχθρικὸν στόλον. Καὶ εἰς τὸν Ἀτλαντικόν, τὰ ὑποβρύχια ἐπιφέρουν μεγάλας καταστροφάς. Ἐν μόνον ὑποβρύχιον, ἐβύθισε πέντε ἐν ὅλῳ ἐχθρὴς μονάδας.

ΙΟΥΝΙΟΣ 1942

Τὴν 21 ΙΟΥΝΙΟΥ καταλαμβάνεται τὸ Τόμπρουκ. Οἱ προελαύνοντες φάινον πέραν τῆς Μάρσα Ματρούχ. Καταστρέφεται ἡ ὁδὸς βρετανικῆς στρατιάς. Συλλαμβάνονται χιχιάδες αἰχμαλώτων. Ἡ Ἀλεξάνδρεια ἀπειλείται.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1942

ΜΕΓΑΛΗ ΑΕΡΟΝΑΥΜΑΧΙΑ ἔλαβε χώραν μεταξὺ ἐχθρὴς νηοπομπῆς, προσπαθοῦσης νὰ διαβῇ τὸ στενὸν τῆς Σικελίας, καὶ αεροπλάνων, «Μάας» καὶ ὑποβρυχίων τοῦ Ἕλληνος. Πολλὰ πολεμικὰ καὶ μεταγωγικὰ ἐβυθίσθησαν.

ΜΑΪΟΣ 1942

Εἰς τὴν ΒΟΡΕΙΟΝ Ἀφρικὴν ἀρχίζει τὴν 26 Μαΐου ἡ μεγάλη ἐπίθεσις τῶν δυνάμεων τοῦ Ἕλληνος κατὰ τῶν ἰσχυροτάτων ἀγγλικῶν γραμμῶν. Ὁ ἐχθρὸς ὑφίσταται ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν καταστρεπτικὰς ἀπολείας.

ΙΟΥΛΙΟΣ 1942

Ἡ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ ἐπίθεσις εὐρίσκει τὸν Ἰταλικὸν στρατὸν ἔτοιμον. Ἀνοίγουν ὁδὸν με ἀιματηρὰς μάχας, κατακτᾷ, τὴν 19 Ἰουλίου, τὸ σπουδαῖον ἀνθρακοφόρον κέντρον τοῦ Κράζνι Λούτς καὶ πολλὰ χωρία.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1942

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΕΙ μεγάλην ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ὄχρου τοῦ Τόμπρουκ, ἀποβιβάζας ἀποσπάσματα ἀνατολικῶς καὶ δυτικῶς τῆς πόλεως. Οἱ ἀποβιβασθέντες ὑπέστησαν ἀντεπίθεσιν, καταστρεφέντες, ἢ αἰχμαλωτισθέντες.

MONDADORI

SIBILLA ALERAMO

Ἡ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΗ ΑΔΕΛΦΗ,
Gabriele D'Annunzio

UNA DONNA

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

3Η ΕΚΔΟΣΙΣ - ΤΟΜΟΣ ΣΕΛΙΔΕΣ 286.....Λ. 8.-
"ΟΛΙΓΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΕΧΘΡΑ ΝΑΤΙΩΣΕΙΣ, ΠΟΥ ΝΑ ΠΕΡΙΚΛΕΙΟΥΝ, ΟΠΩΣ ΑΥΤΟ, ΕΝΑ ΤΟΣΟΝ ΣΟΒΑΡΟΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΣΟΝ ΒΑΘΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΤΙΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΝΑ ΤΟ ΕΡΜΗΝΕΥΟΥΝ ΜΕ ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ ΤΕΧΝΗΝ ΥΠΟ ΜΟΡΦΗΝ ΤΟΣΟΝ ΕΥΓΕΝΙΚΗΝ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΡΙΝΗ, ΜΕ ΤΟΣΟΝ ΜΕΤΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΣΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ.,"
Luigi Pirandello

AMO, DUNQUE SONO

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

4Η ΕΚΔΟΣΙΣ - ΤΟΜΟΣ ΣΕΛΙΔΩΝ 256.....Λ. 10.-
"ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΣΟΝ ΤΟΛΜΗΡΑΙ, ΖΩΝΤΑΝΑΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΣ, ΟΣΤΕ ΓΙΝΟΝΤΑΙ, ΘΑ ΕΛΕΓΑ, ΗΘΙΚΑΙ.,"
Alfredo Panzini

IL PASSAGGIO

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΜΟΣ ΣΕΛΙΔΩΝ XX - 224.....Λ. 10.-
"Ἡ SIBILLA ALERAMO ΑΠΟΚΤΑ ΤΗΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΝ ΜΕΤΑΞΥ 1912 ΚΑΙ 1918, ΔΗΛΑΔΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ ΠΟΥ ΕΓΡΑΨΕ ΤΟ ΑΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΕΙΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ "IL PASSAGGIO, ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΑΥΤΗ Η ΙΔΙΑ ΑΠΟΚΑΛΕΙ ΣΗΜΕΡΟΝ "ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑ.,"
Corrado Pavolini

IL FRUSTINO

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΜΟΣ ΣΕΛΙΔΩΝ 204.....Λ. 10.-
"ΣΕΛΙΔΕΣ ΠΟΥ Θ' ΑΠΟΜΕΙΝΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΜΗΝ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΩΝ.,"
Goffredo Bellonci

GIOIE D' OCCASIONE

ΠΕΖΑ

ΤΟΜΟΣ ΣΕΛΙΔΩΝ 248.....Λ. 12.-
"ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ.....,"
G. B. Angioletti

ORSA MINORE

ΣΕΛΙΔΕΣ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΙΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ "LO SCRIGNO", ΣΕΛΙΔΩΝ 116.....Λ. 12.-
".....ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΟΡΑΙΟΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΣΕΛΙΔΩΝ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΝΑΦΕΡΩΜΕΝ ΤΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΤΗΣ "ORSA MINORE.....,"
Lorenzo Giusso

POESIE

(1912-1928)

2Α ΕΚΔΟΣΙΣ - ΤΟΜΟΣ ΣΕΛΙΔΩΝ IV - 172.....Λ. 12.-
"ΤΟ ΒΙΒΑΙΟΝ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΝ ΧΑΡΙΝ ΤΟΣΟΝ ΒΙΒΑΙΟΝ, ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΑ ΟΠΟΥ Η ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΤΡΟΠΩΝ ΕΥΣΤΡΟΦΟΣ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΔΙΑΓΡΑΦΕΤΑΙ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ, ΤΟΣΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΕΣΙΝ, ΟΣΟΝ ΚΑΙ ΥΠΟ ΤΑΣ ΠΑΝΡΕΣΤΕΡΑΣ ΑΠΟΨΕΙΣ.....,"
Emilio Cecchi

SÌ ALLA TERRA

ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ (1928-1934) ΒΡΑΒΕΙΩΝ 1935
ΤΟΜΟΣ ΣΕΛΙΔΩΝ 88.....Λ. 8.-
"ΤΟ "SÌ ALLA TERRA", ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΡΥΘΜΙΚΟΤΕΡΟΝ, ΤΟ ΟΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΒΙΒΑΙΟΝ ΤΗΣ.,"
Silvio Benco

Προσεχώς :

ANDANDO E STANDO

ΠΕΖΑ

Ο ΤΟΜΟΣ ΑΥΤΟΣ, ΑΠΟ ΠΟΛΛΩΝ ΕΤΩΝ ΕΞΗΝΤΗΜΕΝΟΣ, ΘΑ ΤΥΠΩΘΗ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΚ ΝΕΟΥ ΑΛΗΘΟΣ ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΕΝΟΣ, Η ΔΕ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΑΠΟ ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΟΤΙ Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΩΝ ΘΑ ΑΝΕΥΡΗ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΑΤΩΝ ΣΕΛΙΔΩΝ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΧΡΟΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ ΨΥΧΗΝ.

MONDADORI

MONDADORI

BANCA COMMERCIALE ITALIANA

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Α ΔΙΡ. 700.000.000

ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΙΡ. 170.000.000

MONDADORI

LA GUERRA PER L'EUROPA

«Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς νέας σειρᾶς δημοσιευμάτων τοῦ οἴκου Mondadori, ἡ ὁποία ἔχει ὡς σκοπὸν ὅπως παρουσιάσῃ πιστὴν εἰκόνα τοῦ πολέμου. Εἶναι συλλογὴ μετὰ πολλὰ αὐθεντικὰ στοιχεῖα καὶ πολλὰ ἐνδιαφέρουσα, εἰς τὴν ὁποίαν συνεργάζονται συγγραφεῖς καὶ δημοσιογράφοι ποῦ «ἔζησαν» πραγματικῶς μέσα εἰς τὴν ἡρώϊκην καὶ δραματικὴν ἀτμόσφαιραν τῶν γεγονότων ποῦ διηγοῦνται.

Ἑδημοσιεύθησαν :

CARLO SCARFAGLIO

D'AVANTI A QUESTA GUERRA

«Εἰς τὸν τόμον αὐτὸν ἐξετάζεται ἡ εὐρωπαϊκὴ καὶ ἡ ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης κατάστασις ὅπως διεισδράσθη μετὰ τὴν περιφύκωσιν τῶν Βερσαλλιών. Ἡ κατάστασις αὕτη, ἀπότοκος τῆς διφορούμενης πολιτικῆς τῶν ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας παρασυρθεῖσων πλουτοκρατικῶν δυνάμεων, ἔφερε τοὺς λαοὺς εἰς τὴν σημερινὴν ἔνοπλον σύρραξιν».
Σελίδες 164 - Λίραι Ἰταλίας 12

INDRO MONTANELLI

GUERRA NEL FIORDO

«Ὁ τόμος αὐτός εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὰς ἐν Νορβηγίᾳ γενομένας ἐπιχειρήσεις. Ἡ κεραιονοβόλος ἐνέργεια τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων εἰς τὸ θέατρον ἐκεῖνο τοῦ βορρᾶ περιγράφεται μετὰ μεγάλην λεπτολογίαν, ζωηρότητα καὶ προσοχήν, ποῦ εἶναι τὰ κυριώτερα προσόντα τοῦ δημοφιλούς τούτου δημοσιογράφου».
Σελίδες 100 - Λίραι Ἰταλίας 12

Προσεχώς :

MEPOΣ ΠΡΩΤΟΝ

LA GUERRA POLACCA

τοῦ Indro Montanelli

SORTE DEI PAESI BASSI

τοῦ Virgilio Lilli

GUERRA SULL'ALPE

τοῦ S. Volta καὶ G. Cabella

MEPOΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

GIORNALE ALBANESE

τοῦ Gian Gaspare Napolitano

DESTINO DI BELGRADO

ANONYMOV

FULMINI SU CRETA

τοῦ Vero Roberti

DA OVEST AD EST NEL MEDITERRANEO

τοῦ Alberto Mondadori

MEPOΣ ΤΡΙΤΟΝ

LA FINESTRA SULL'EUROPA

τοῦ Giovanni Altieri

CACCIA AL PARTIGIANO

τοῦ Lamberti Sorrentino

CANNONI E GRANO

τοῦ Salvatore Aponte

GUERRA SULLA SABBIA

τοῦ Bruno D'Agostini

MONDADORI

Θὰ ἀκολουθήσουν μελέται σχετικαὶ μετὰ τὴν μετέπειτα ἐξέλιξιν τῆς παρούσης συρράξεως. Ὅλοι αἱ εἰς τὸν αὐτὸν τόμον ἀνήκουσαι μελέται θὰ ἐνωθοῦν κατόπιν εἰς ἕνα τόμον.

MONDADORI

ΟΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ Α-
ΝΕΠΤΥΣΑΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ
ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΔΙΑ ΤΑΣ
ΕΡΕΥΝΑΣ. ΕΔΩ ΘΑ ΙΔΩ-
ΜΕΝ ΠΟΙΙΑ ΕΦΕΥΡΕ-
ΣΕΙΣ ΥΠΕΒΛΗΘΗΣΑΝ.

Οι Άγγλοι δεν ήταν ποτέ λαός εφευρετών, άλλως τε και δεν το επιθυμούν. Όμολογούν, με συμπαθητικήν ειλικρίνειαν, ότι πάν 8, τι είναι νέον τους ζαλίζει, και εις τα σπίτια των ζούν με την νοσταλγίαν των λαμπρών πετρελαίου.

Και η έξυπνάδα επίσης τους ζαλίζει, και το όμολογούν και αυτό επίσης, με συμπαθητικήν ειλικρίνειαν. Φαντασθήτε λοιπόν η μεγαλοφυΐα. Ό Όλλανδός Renier, που τους γνωρίζει πολύ καλά, έγραψε πρό έτών ένα βιβλίον που είναι το ώραιότερον βιβλίον που έγγραψεν ποτέ επί των Άγγλων. Έχει ως τίτλον: «The english are they humane?» (οι Άγγλοι είναι ανθρώπινα όντα;). Και εις ένα κεφάλαιον περί της εύφυας έγραφεν ακριβώς, πώς οι νησιώται αυτοί δυσπιστούν προς πάν 8, τι δεν είναι μέτριον. Όχι 8τι δεν υπάρχουν και εις την Άγγλιαν άνθρωποι εξαιρετικά έξυπνοι. Αυτοί όμως δεν συναντούν εύνοιαν εις την κοινωνίαν του σπιτιού των, η οποία, αν ήδύνάτο, θα έβραζε όλους τους Huxley και τους Bernard Shaw μέσα εις ένα κλουβί, διά να πηγαίνη να τους θαυμάζη την Κυριακήν και ταυτοχρόνως διά να τους εμποδίση από του να βλάψουν, έπειδή διά τους Άγγλους η έξυπνάδα είναι, πρό παντός, βλαβερά. «Η αυτοκρατορία μας, έπεν ο Ντιοραέλι, πού ήτο έβραϊός, έγινε χωρίς έξυπνάδα. Και ίσως αυτός είναι ο λόγος διά τον όποιον κατάρθωσε να κρατηθή επί τόσα έτη». Ό παρών πόλεμος όμως, φαίνεται ως να θέλη να διαψεύση τους λόγους του Ντιοραέλι: Είναι η έξυπνάδα εκείνον από εφευρόντα τά άεροπλάνα, τά κανόνια μεγάλης όλκης και τά υποβρύχια, που θέτουν έν κινδύνω την ζωήν της άνοήτου αυτοκρατορίας, η οποία άπορόπτως εύρέθη εις την ανάγκην ν' άνοιξη τάς θύρας της εις την έξυπνάδα και να την έκτιμήση. Διά να τό κάμη αυτό, ίδρυσε ένα κυβερνητικών γραφείων, που όνομάζεται «Διευθυντήριο διά την άνάπτυξιν των έρευνών», τηλεφώνων Welbeck 6677, σύλλη S. R. 4. Τό γραφείο αυτό άπετελέσθη από ύπαλλήλους και έπιστήμονας, συγκεντρωμένους εις έπιτροπάς και ύποεπιτροπάς, αι όποιαι εργάζονται πολύ. Σε κρητή 8τι από του 1935 μέχρι του 1939 έξήτασαν 11.968 έφευρέσεις, μόνον δι' 8τι άφορᾷ τά πολεμικά πράγματα. Τόν Ιανουάριον του 1940 έξήτασαν 1467, 6910 τόν Ιούλιον (τότε ήρχισαν οι μεγάλοι βομ-

βαρδισμοί της νήσου και φαίνεται βέβαιον 8τι αι βόμβαι έχουν Ιλαρυτικήν έπίδρασιν επί των έγκεφάλων εκείνων που ύφίστανται τόν βομβαρδισμόν. Και οι Άγγλοι άκόμη, κάτω από τās βόμβας μεταβάλλονται άποτόμως εις έφευρέτας). Έκτοτε και μέχρι σήμερα έξητάσθησαν 50354 έφευρέσεις με σταθεράν ταχύτητα, ήτοι 280 καθ' έβδομάδα. Ποια είναι τά άποτελέσματα τόσης εφευρητικότητος; Δεν φαίνεται 8τι αυτά είναι άνάλογα με τās προαναφερθείσας στατιστικές. Σύμφωνα με τόν άγγλικόν τύπον, η πλέον άποτελεσματική εφευρέσεις που έγινε είναι η του μυδραλλιοβόλου Sien. Άλλά προσθέτει άμέσως ο τύπος, το μυδραλλιοβόλον Sien δεν εφευρέθη, άλλ' έγεννήθη από το μυδραλλιοβόλον Bergman του 1918, τέκνον του μυδραλλιοβόλου Berthier του 1904, το όποιον, με την σειράν του, ήτο τέκνον του Μαξίμ του 1866 και αυτό πάλιν τέκνον των γαλλικών αυτομάτων όπλων του 1854. Έπομένως ούτε το μυδραλλιοβόλον Sien είναι μία έφευρέσις. Και τότε; Τίποτα; Τίποτα το ώραιόν του το χρήσιμον εις τās 50 χιλ. και πλέον άγγλικάς έφευρέσεις; Και ποίος πταίει έν τοιαύτη περιπτώσει; Η έρώτησις αὐτή έγένετο τόν παρελθόντα μήνα εις την Βουλήν των Κοινοτήτων, και προέκλεσε μεγάλην άνησυχίαν εις τήν χώραν. Κάποιος έξέφρασε την ύπόθεσιν 8τι οι ύπάλληλοι του γραφείου ήσαν «έγωϊσταί, μύωπες και ζηλότυποι, θωρακισμένοι έναντι οίσασδήποτε προτάσεως, η όποια θα έτάρασε τās έπισημονικάς γραφειοκρατικές πεποιθήσεις των». Ό τύπος έζήτησεν άνακρίσεις. Δημοσιογράφοι έξουσιοδοτήθησαν να εξετάσουν τά χαρτιά του μυστικού γραφείου και ο κ.ος Graves εδρε, μεταξύ άλλων, τās έξής προτάσεις έφευρέσεων.

1. — Ένα τρόπον να συγχισθή ο Βόρειος Πόλος μετά του Νοτίου, εις τρόπον ώστε να τρελλαθούν αι πυξίδες των έχθρικών άεροπλάνων.

2. — Ένα σχέδιον διά να πασάλειθουν τά γερμανικά άεροδρόμια, με μίαν Ισχυράν έναέριον πιδρομήν άπορριμάτων πτηνών, εις τρόπον ώστε να γλυστρούν και οι τροχοί και τά παπούτσια.

3. — Ένα σχέδιον να προμηθεύσουν, εις όλα τά δεξιά πόδια των βρεττανών πολιτών, μίαν ξιφοδύχην μόνιμον, διά να άμυνθούν έναντίον των άλεξιπτωτιστών, εις τās πολυσυχνάστους συνουσίας.

4. — Ένα σχέδιον καθαρισμού των θαλασσών από τās νάρκας, διά της ώθήσεως πρό των πλοίων φωκών. Ό έφευρέτης έβεβαίωσεν 8τι με μερικούς πυροβολισμούς, θα ήτο δυνατόν να ρυθμισθή η πορεία των ζώων, και να ύποχρεωθούν να προχωρούν προς την όρθην κατεύθυνσιν. Έξ άλλου έδιδε και λεπτομερείας πώς να εύρεθή η προφή διά τās φώκας.

ΧΑΜΕΝΟΣ

5. — Ένα σχέδιον περί χρησιμοποίησεως των ποντικών εις τόν πόλεμον. Οι ποντικοί θα έτυλίσσοντο με μίαν ζώνην από έκρηκτικές ύλας, και από ένα φίωτρον, περιέχον πυρίτιδα και σπέρτα. Τά σπέρτα έπρεπε να είναι τοποθετημένα εις τρόπον ώστε, όταν ο ποντικός έτριβε το φίωτρον, θα έπαιρναν φωτιά. Έπειτα τά μικρά τετράποδα θα τά έρριχναν εις τά έχθρικά πλοία.

6. — Να διαφθαρή ο γερμανικός στρατός, διά της προσφοράς εις έκαστον στρατιώτην του διπλασίου της γής την όποιαν κατέχει εις την πατρίδα του. «Τό κόστος της διαφθοράς αὐτής, όσον μάλλον και αν ήτο, θα ήτο πολύ μικρότερον από το κόστος του πολέμου».

7. — Ένα σχέδιον περί έκσφενδονίσεως μιᾶς άερίωδους ούσιας, η όποια πίπτουσα στερεοποιείται εις άλλην τζελατινισειδή ούσιαν, η όποια καθιστᾷ αδυνάτους τās κινήσεις.

8. — Τό σχέδιον μιᾶς μεγάλης όμπρέλας με ζωγραφισμένους εις το έσωτερικόν της όλους τους άστερισμούς, εις τρόπον ώστε να δύναται τις να προσανατολίζεται την νύκτα όταν βρέχη.

Ό κατάλογος των έφευρέσεων αὐτών, πολύ μεγαλύτερος των όσων άνεφέραμεν ήμείς, έδημοσιεύθη εις τās «Σφαίρας» της 1ης Αύγουστου (σελ. 154) και έκλεισε το στόμα του κοινού και όλων εκείνων οι όποιοι έκαμναν προσβλητικές ύποθέσεις περί των έπιστημόνων και των ύπαλλήλων του γραφείου των έφευρέσεων. Η άγωνία του Έθνους μετετράπη εις βαθείαν ικανοποίησιν, η δε άνόητος αυτοκρατορία είναι άκόμη άρκετά άνόητος, διά να εξακολουθήση ύφισταμένη και εις τους προσεχείς αιώνας.

Τ Α Σ Τ Ε Ν Α

Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΟΝΤΡΕΥΣ. Η ΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΩΝ ΠΛΟΙΩΝ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΚΑΙ ΑΙ ΠΑΡΟΤΡΥΝΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

Διά τρίτην φοράν από την έναρξιν του παρόντος πολέμου, το ζήτημα των Στενών επανέρχεται εις την ήμερησίαν διάταξιν. Την πρώτην φοράν, ήτο, όταν, εύθύς μετά την κατάληψιν της Βεσσαραβίας, διεδόθη 8τι οι Ρώσοι είχαν απευθύνει εις την Άγκυραν ένα τηλεσίγγραφον διά την τροποποίησιν, υπέρ αὐτών, του καταστατικού των Δορδοαναλλίων. Δεν ήτο αλήθεια. Την δευτέραν φοράν ήτο με-

τά την έπίθεσιν έναντίον της Όδησσοῦ εκ μέρους των Ρουμάνων και των Γερμανών, όταν έλέχθη 8τι ο Ιταλικός στόλος ήθελε να εισέλθη εις την Μαύρην θάλασσαν διά να υποβοηθήση την προέλασιν κατά μήκος των βορείων άκτών. Και αὐτήν την φοράν δεν ήτο αλήθεια. Σήμερα, μετά την πτώσιν του Νοβοροσίσκ, ο σοβιετικός στόλος είναι «άστεγος», κ' έπομένως αυτόμάτως επανήλθεν επί του τάπητος το περίφημον ζήτημα. Αὐτήν την φοράν δεν πρόκειται μόνον περί λόγων, αλλά περί έργων. Οι Ρώσοι άποκαλούν τά τέκνα άγνώστων που ζούν εις τά πεζοδρόμια «μπεσπριτζόρνι». Ό σοβιετικός στόλος της Μαύρης θαλάσσης σήμερα είναι «μπεσπριτζόρνι».

Ό στόλος αὐτός άποτελείται από ένα θωρηκτόν, ένα άεροπλανοφόρον, τέσσαρα καταδρομικά, έπτά τορπιλικά, τέσσαρα βοηθητικά πλοία, σαράντα ύποβρύχια, δώδεκα σκοπιᾶς, όκτώ ναρκοθέτιδας, τέσσαρα έκπαιδευτικά πλοία και μίαν δεκάδα περίπου άλλων πολεμικών μονάδων μη καθορισθεισών. Έξ αὐτών πρέπει ν' αφαιρεθουν όσα έβύθισαν τά Ιταλικά «Μάκς», ο αριθμός όμως των βυθισθέντων δεν είναι έξακριβωμένος. Όπως δήποτε όμως πρόκειται άκόμη περί σοβαρών ναυτικών δυνάμεων, αι όποια αγωνιωδώς ζητούν καταφύγιον ασφαλές, το όποιον όμως δεν προσφέρεται από τόν λιμένα που μένει άκόμη: το Βατούμ. Πού θα άνεφοδιασθή ο στόλος αὐτός και πού θα έπισκεύαση τās βλάβας του; Η ύπ' αριθ. 4 διάταξις της συμβάσεως του Μονίρεux διαγράφει την συμπεριφοράν μιᾶς ουδέτερας Τουρκίας, εις περιπτώσιν γενικού πολέμου: μόνον τά πλοία των μη έμπολέμων δύναται να διέλθουν τά Στενά. Διά τους έμπολέμους η πόρτα είναι κλειστή. Το κλείσιμον της πόρτας αὐτής δεν είναι μόνον νομικόν, αλλά και πραγματικόν. Από του 1936 και έντεθεν οι Τουρκοί κατεσκεύασαν όχυρωματικά έργα, τά όποια καθιστούν το κλείσιμον άκόμη περισσότερον έρμητικόν εκείνου που άντέστη εις τους συμμάχους το 1915. Αυτό καθιστᾷ πολύ όλίγον πιθανόν μίαν έπίθεσιν έναντίον των Στενών. Άποκλειομένης της διεξόδου αὐτής δεν θα έμεναν εις τόν σοβιετικόν στόλον παρά δύο λύσεις: η αυτοκαταβύθισις η το κλείσιμον και ο άφοπλισμός του εις τους τουρκικούς λιμένας. Δεν μᾶς φαίνεται 8τι υπάρχει άλλο τι, έφόσον η Άγκυρα μένει άγγυροβολημένη εις τās οδηγίας τās όποιας η Ύψηλη Πύλη

ΚΑΙΡΟΣ

έδωσεν εις τόν αντιπρόσωπόν της, εις την Ειρήνην του Κάρλοβιτς. «Όταν ξένα πολεμικά πλοία θα έχουν το δικαίωμα να πλέουν έλευθέρως εις την θάλασσαν αὐτήν (την θάλασσαν του Μαρμαρά), θα σημάνη το τέλος της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας». «Διατί μένει άγγυροβολημένη;» διερωτάται με άφέλειαν μιᾶς άμερικανική έφημερίς. «Η Ειρήνη του Κάρλοβιτς υπεγράφη το 1699 και έκτοτε παρήλθον 244 έτη. Κατά το διάστημα των 244 αὐτών έτών, το τέλος της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας έσήμανεν πολλές φορές, και πράγματι η Αυτοκρατορία δεν ύφίσταται πλέον, υπάρχει δε μία Δημοκρατία. Οι εὐρωπαῖοι έπιμένουν πάντοτε να κάμνουν πολιτικήν με την Ιστορίαν, και η μεγαλύτερα των προσπάθεια συνίσταται εις το ν' αντιγράψουν τās άνοησίας, τās όποιας διέπραξαν κατά τους παρελθόντας αιώνας. Ό Ισμετ Ίνονου, έπρεπε να σκεφθῇ 8τι δεν είναι Μέγας Βεζύρης, και 8τι όπισθεν του δεν έχει τόν Μωάμεθ, αλλά τόν Φόρντ, την Τζένεραλ Μότορς, τόν Έρρίκον Κάϊζερ, και 8τι η προσεχής ειρήνη δεν θα γίνη εις το Κάρλοβιτς άλλ' εις την Νέαν Υόρκην, όπου δεν γνωρίζουν την Ιστορίαν και ούτε ένδιαφέρονται δι' αὐτήν. Φαίνεται.

«ΑΘΗΝΑ ΠΑΛΑΣ»

Η ΚΟΜΗΣΣΑ WALDECK ΗΤΟ ΜΙΑ ΧΗΡΑ ΕΒΡΑΙΑ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΜΕ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ ΚΑΙ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΗ ΟΛΟΝ ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟΝ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ.

Έπεσεν εις τās χείρας μας ένα βιβλίον της κόμησσης Waldeck υπό τόν τίτλον: «Αθηνά Παλάς», έκδοθέν εις την Νέαν Υόρκην. Ό τίτλος μᾶς προσείλκυσε και το όνομα της συγγραφέως έπίσης. Το «Αθηνά Παλάς» είναι το πρώτον ξενοδοχείον του Βουκουρεστίου, και κάποτε ήτο το πλέον συχνάζόμενον έντευκτήριον του διπλωματικού σώματος, των δημοσιογράφων, των κατασκόπων, των τυχοδιωκτών πολυτελείας. Εις το μέσον του πλήθους αὐτοῦ, επέπλεεν η κόμησσα Waldeck, την όποιαν έγναυρίασμεν πολύ καλά και την όποιαν όμως δεν ξεύρομεν εις ποίαν κατηγορίαν να την κατατάξωμεν. Εις την κατηγορίαν των ώραιών 8χι, διότι η καύμένη ήτο μάλλον έκτρωμα. Και τότε εις την κατηγορίαν των κατασκόπων; Έτσι έλεγαν. Το έλεγαν δε έπίσης, έπειδή η κόμησσα μᾶς παρουσιάσθη ως

δημοσιογράφος και δεν κατωρθώθη ποτέ να γίνη γνωστόν ποίαν έφημερίδα άντεπροσώπευε.

Η κόμησσα Waldeck ήτο μικροκαμωμένη, μελαχροινή, με μουστάκια. Ότο έβραία. Είχεν ύπανδρευθή τόν άριον κόμητα Waldeck, του όποιου έφερε πάντοτε το όνομα, κατόπιν έμεινε χήρα και από την Γερμανίαν μετηνάστευσεν εις την Άμερικήν. Αὐτά τουλάχιστον έλεγεν η ίδια. Έλεγεν έπίσης 8τι άπχηθάνετο τους ναζίστας και αὐτοί εξακολούθησαν να δηλώνη εις το βιβλίον της, άποφεύγουσα όμως έπιμελώς να τους κακολογήσῃ. Απ' έναντίας τους έκαμνεν πολύ «κόρτε» και ειδικώς εις τους διπλωματικούς αντιπροσώπους των, και ειδικώτερον άκόμη εις τόν πρεσβευτήν Neubacher, του όποιου έκαυχάτο 8τι ήτο φίλη και από τόν όποιον ήλιπζεν 8τι θα έπετύγχανεν μίαν θωρήσιν διά την Γερμανίαν, την όποιαν όμως άντιθέτως δεν έπέτυχεν ποτέ. Μᾶς έκαμε εύχαρίστως παρέαν, 8χι όμως χωρίς συμφέρον: ήθελε με κάθε θυσίαν να την παρουσιάσωμεν εις τόν Πρεσβευτήν Πελεγκρίνο Γκίτσι, αλλά δεν το κατάρθωσε. Τέλος έξηγηθήκαμεν. Ότο ένα εκ των προσώπων εκείνων διά τά όποια δεν είναι δυνατόν τιμίσαι να όρκισθῇ κανείς 8τι είναι κατάσκοποι, αλλά και διά τά όποια δεν δύναται και να όρκισθῇ τιμίως 8τι δεν είναι. Ημεῖς την άφίσαμεν εις το Βουκουρέστιον. Τώρα νομίζομεν 8τι έφυγεν. Ηοθάνετο τās ύποψίας που την περιέβαλλαν, και το βιβλίον αὐτό φαίνεται 8τι έγράφη με την κρυφή πρόθεσιν να τās διαλύσῃ και ν' αποδείξῃ την άθωότητά της. Διηγείται 8τι οι ναζίσται πράκτορες έθαύμαζαν πάντοτε την νωπότητα και την ακρίβειαν των πληροφοριών της, 8τι η Γκεσταπό ήλεγχε κάθε την βήμη, κάθε την οίκειότητά της με τās τοπικάς προσωπικότητας, με τά μέλη της Σιδηράς Φρουράς, με τους διπλωμάτας, τους ράπτας, τους κομμωτάς, μ' ένα καρδινάλιον, μ' ένα πρίγκηπα του βασιλικού Οίκου. Η κρίσις της επί προσώπων και πραγμάτων είναι αντικειμενική. Εις δύο μόνον περιπτώσεις δεν ήτο, όταν γράφη περί των ώραιών 8τι έμόλυναν τόν άέρα του «Αθηνά Παλάς» (δεν τόν έμόλυναν διόλου οι πτωχαί ώραῖαι. Έκόστιζαν ακριβά, ήσαν όμως τόσοσιν συμπαθητικά). Και όταν όμιλη περί της Λουπέσκου. Ημεῖς δεν θέλομεν να όπαινωθόμεν το παραμικρόν περί της κόμησσης Waldeck, μόνον δυνάμεθα να είπωμεν 8τι δεν ανήκεν εις αὐτήν το δικαίωμα να ρίψῃ πρώτη τόν λι-

θον. (Όρισμένοι γυναῖκες δεν θα έπρεπε ποτέ να όμιλουν περί της Λουπέσκου, την όποιαν κατά βάθος δεν ήμπορούν να την μεμψοούν παρά μόνον 8τι κατάρθωσε να κάμη εκείνο, που δεν κατάρθωσαν αὐταί). Γνωρίζομεν 8μ τους λόγους τόσης έχθρας, η όποια έγεννήθη το βράδυ, κατά το όποιον, προσκληθείσα εις την Άλέα Βουλπάκε, όπου διέμενεν η εύνοουμένη, η κόμησσα Waldeck μετέβη με μεγάλην συγκίνησιν και έπέστρεψεν κατηφής, με 20.000 λεί όλιγώτερα εις το θυλάκιον, τά όποια έχασεν εις το πόκερ. Από την ήμέραν εκείνην η γνώμη της περί της Λουπέσκου ήλλαξε ριζικώς και εις ουδεμίαν περίπτωση κατόπιν μετεβλήθη η όργη της, η γεννηθείσα πέριξ της πρασίνης τραπέζης.

Αὐτά δεν τά γράφει το βιβλίον, είναι μία προσωπική μας προσθήκη.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΙ ΜΑΥΡΟΙ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ ΑΝΑΦΥΕΙΣΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΟΛΠΟΥΣ ΜΙΑΣ ΔΙΑΛΕΞΕΩΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΜΑΥΡΩΝ. ΟΠΟΥ ΟΙ ΣΥΜΜΕΤΑΧΟΝΤΕΣ ΕΥΣΥΝΗΣΑΝ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑΝ.

Μία διάλεξις επί «της θέσεως των μαύρων εις ένα έμπολέμιον δημοκρατικόν κράτος» έγινε κατ' αὐτάς εις ένα πανεπιστήμιον της Πενσυλβανίας. Έλαβον μέρος 38 οργανώσεις. Αι εργασίαι της διαλέξεως είχαν διαιερίθῃ εις δύο κεφάλαια: εις την μελέτην των αδικιών της άμερικανικής δημοκρατίας έναντι των μαύρων, με την προσθήκην προτάσεως διά την θεραπείαν και εις μίαν προτροπήν διά να πολεμήσουν, άπευθυνθείσαν εις τους αντιπροσώπους και δι' αὐτών εις τους αντιπροσωπευόμενους των.

Τό πρώτον κεφάλαιον, γράφει το «Christian Science Monitor», έτεριματίσθη και κατενοήθη πλήρως, το δεύτερον όμως άφήκε τους παρευρισκομένους με την άρίστην έντύπωσιν 8τι θα έπρεπε να πολεμήσουν 8χι έναντίον του «Αζονος», αλλά μάλλον έναντίον της Άμερικῆς και των Ηνωμένων έθνών. Αυτό μᾶς κάμνει να πειστευθώμεν 8τι τά πράγματα δεν έξελιχθησαν τόσο κακά.

Εις το πρακτικόν έπίπεδον η συζήτησις έπρεπε ν' αντιμετώπισῃ το ένα κατόπιν του άλλου τά έξής έπιχειρήματα: οι μαύροι εις τās έμπολέμους δυνάμεις, οι μαύροι χρησιμοποιούμενοι διά τās πολεμικάς ανάγκας, η συμμετοχή των μαύρων εις την άνάπτυξιν των δημοκρατιών και του πολιτισμοῦ. Πρώτος όμίλησεν ο μαύρος κύριος Κρισχαναμέλ, ο όποιος, όταν ανήλθεν επί του βήματος, έχαιρετίσθη από τους άδελφούς του με την κραυγήν «Ζήτω ο αντιπρόσωπος του Παντί Νεχρού». Ό κύριος Κρι-

σχαναμέλ ηύχαρίσθησε διά τά χειροκροτήματα και έδήλωσεν άμέσως 8τι αὐτός δεν είχε καμμίαν σχέση με τόν Παντί Νεχρού και τέλος έξέσπασε έναντίον των άμερικανικών διωγμῶν εις βάρος των μαύρων, έναντίον της συνταγματικής αδυναμίας της Άμερικῆς και των συμμάχων της, έναντίον της «γελοίας άγγλοαμερικανικής δηλώσεως περί τακτοποιήσεως του Ειρηνικού», έναντίον της «μισητής άγγλικῆς συμπεριφοράς έναντι του έλευθέρου και πολιτισμένου Ινδικού λαοῦ». Παταγώδη χειροκροτήματα έκάλυψαν τους λόγους του ήττορος, ο όποιος, εκ νέου, εις το τέλος της άγορεύσεώς του, έχαιρετίσθη με την κραυγήν «ζήτω ο αντιπρόσωπος του Παντί Νεχρού». Ό εκπρόσωπος της κυβερνήσεως έζήτησε τότε τόν λόγον και έτόλμησε μίαν δειλήν κριτικήν επί των δηλώσεων του μαύρου κυρίου Κρισχαναμέλ. «Με άλλας λέξεις, έπεν, σεις προτρέπετε άμερικανούς πολίτας να πολεμήσουν έναντίον των άμερικανών και των συμμάχων των, ακριβώς την στιγμήν κατά την όποιαν έχουν αναλάβει τόν πλέον θανάσιμον άγώνα έναντίον της Ιαπωνίας». «Έν σχέσει με την Ιαπωνίαν, άντεῖπεν ο Κρισχαναμέλ, όρθρωμένοι εκ νέου ως να είχαν ξεχάσει κάτι και έπείγεται να το διορθώσῃ: έν σχέσει με την Ιαπωνίαν πρέπει να προσθέσω 8τι ήμεῖς, άνθρωποι χρωματιστοί, όποιοδήποτε και αν είναι το διαβατήριόν μας, δεν δυνάμεθα να αίσθανώμεθα ύπερηφάνην βλέποντες την έπανάστατικήν ώθησιν που έμψυχώνει τους στρατιώτας του Άνατέλλοντος Ήλιου και τους κάμνει να εύρίσκουν την δύναμιν να ταπεινώνουν την λευκήν φυλήν, που αντιπροσωπεύεται από την Άμερικήν και τους συμμάχους της». Ό Άντιπρόσωπος της κυβερνήσεως έξερόβηξεν διά να καθάρισῃ την φωνήν του. Τέλος δε άπεφάσισε να παραδεχθῇ 8τι αὐτή δεν ήτο θέσις δι' αὐτόν και να έξέλθῃ, ήκουσε δε να φωνάζουν όπίσω του: «Οι άμερικανοί μαύροι δεν θέλουν να φανούν εις τόν πόλεμον αὐτόν». Το «Christian Science Monitor», άναφέρον το συμβάντα αὐτά, έσχολάξεν: «Είναι ασφαλώς άξιοματικόν, εις την δημοκρατικήν αὐτήν χώραν, ακριβώς την στιγμήν κατά την όποιαν έκατομμύρια τέκνων της έπιχειροῦν την ύστέρην προσπάθειαν διά να έγκαταστήσουν μίαν πλέον δημοκρατικήν τάξιν εις τόν κόσμον, 8τι τίποτα δεν είναι περισσότερο ένδειγμένον διά τους πολίτας της από του να συγκεντρώνωνται και να συζητούν διά την καλλιτέρευσιν των πραγμάτων. Και ως μία τοιαύτη προσπάθεια, διά να συντελέσῃ εις αὐτό, η ιδέα της διαλέξεως πρέπει να εγκωμιασθῇ».

Έγνώσθη βραδύτερον 8τι η ιδέα αὐτή προήρχετο προσωπικώς από τόν Ροόσβελτ.

Luisa Sanfelice

ΕΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: LEO MENARDI

ΗΘΟΠΟΙΟΙ:

LAURA SOLARI - CARLO NINCHI
MASSIMO SERATO - OSVALDO
VALENTI - HILDE SESSAK

Tre aquilotti

ΕΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: MARIO MATTOLI

ΗΘΟΠΟΙΟΙ:

LEONARDO CORTESE - MICHELA
BELMONTE - CARLO MINELLO
ALBERTO SORDI

Maria Malibran

ΕΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: GUIDO BRIGNONE

ΗΘΟΠΟΙΟΙ:

MARIA CEBOTARI - ROSSANO
BRAZZI - RENATO CIALENTE
RINA MORELLI - ALDO SILVANI

3 ΚΟΛΟΣΣΟΙ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ

SERIE INTERNAZIONALE

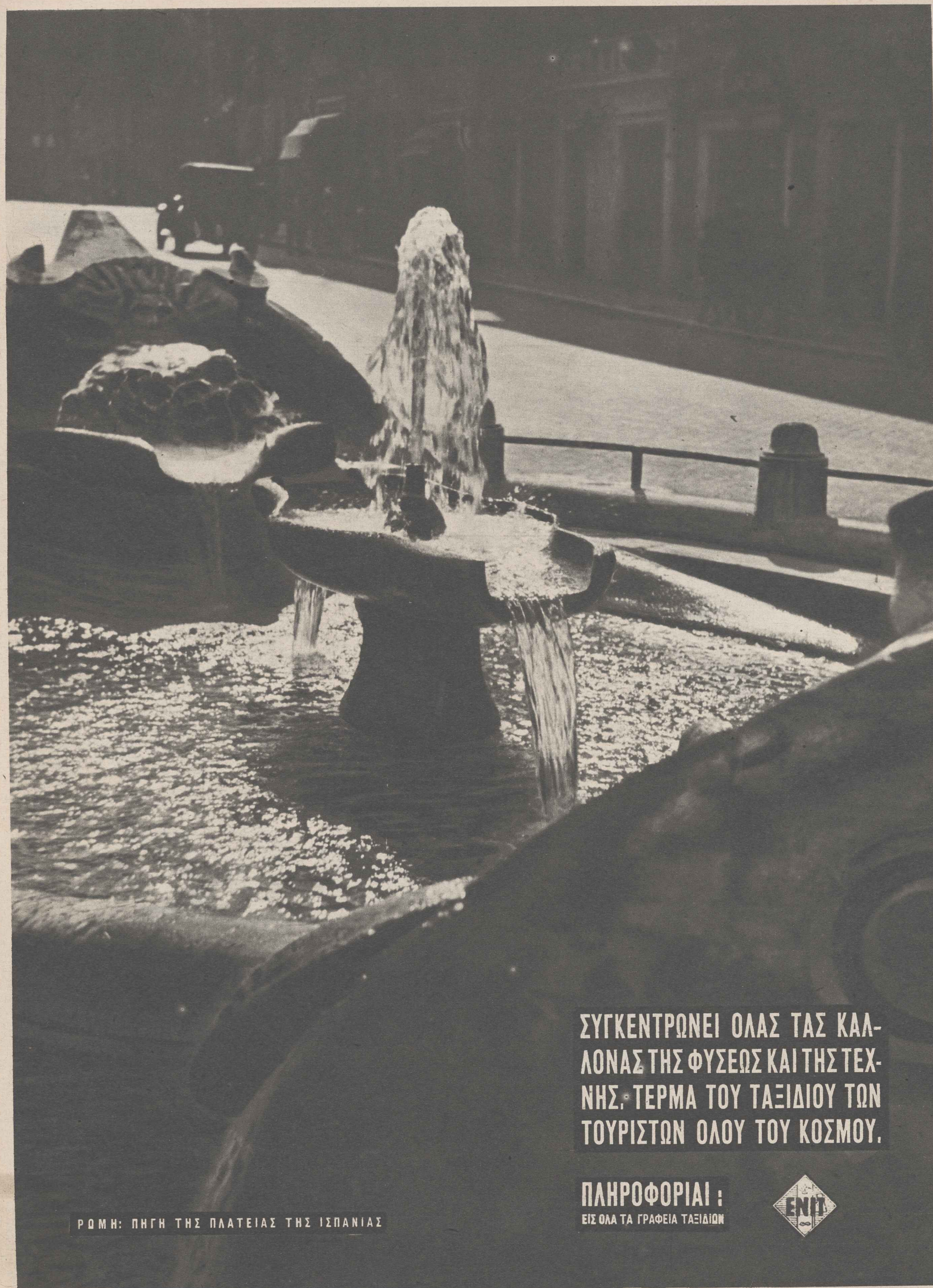
ΠΑΡΑΓΩΓΗ

1942-43

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΕΙ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΚΑΛ-
ΛΟΝΑΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧ-
ΝΗΣ, ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ΤΩΝ
ΤΟΥΡΙΣΤΩΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ:
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΑΞΙΔΙΩΝ

ΡΩΜΗ: ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

"ΧΡΟΝΟΣ" δημοσιεύεται εις τας ακόλουθους εκδόσεις: ΙΤΑΛΙΚΗΝ - ΑΛΒΑΝΙΚΗΝ - ΓΑΛΛΙΚΗΝ - ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΝ - ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ - ΙΣΠΑΝΙΚΗΝ - ΚΡΟΑΤΙΚΗΝ - ΟΥΓΓΡΙΚΗΝ - ΡΟΥΜΑΝΙΚΗΝ. Τὸ σύνολον τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀντιτύπων ὅλων τῶν ἐκδόσεων τούτων εἶναι 1.181.000.